

**Düzene
karşı
DEVİRİM**



Günümüz Türkiye'sinde halen keyfi ve kurlsız bir tek adam rejimi egemen. Dinci-faşist iktidarın gündemdeki seçimler üzerinden asıl amacı, bu durumu pekiştirmek ve olanaklıysa kalıcılaştırmaktır. Güncel planda dinci-faşist iktidara karşı mücadelenin özel önemi buradan gelmektedir. Komünistlerin seçim dönemi çalışması, esas hedefi dinci-faşist iktidar olan, ama bu iktidar ile kurulu düzen arasında organik ilişkiyi göstermeye özel bir biçimde yoğunlaşan bir siyasal kampan-

ya halinde yürütülecektir. Sermaye kodamanları önünde OHAL'i kullanarak grev hakkını tümüyle gasp etmiş bulunmakla övünen bir "sermaye diktatörü" ile yüz yüzeyiz. 16 Nisan referandumu için ileri sürülen temel şiar bugün de aynı ölçüde güncel ve işlevseldir: "Sermayenin diktatörüne de diktatörlüğüne de HAYIR!" Sermayenin diktatörü ile diktatörlüğüne bir arada vurmali, ikisi arasındaki organik ilişkiyi işçiler önünde tüm açıklığı ile ortaya koymalıyız.

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 19
11 Mayıs 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net



**Emekçiler sadece
mücadeleyle
kazanabilir!**



4

AKP'nin seçim politikası rüşvet

Erken seçim kararı alan Erdoğan AKP'si tüm planlarını buna göre yapıyor. Seçim ekonomisine geçerek "rüşvetle" oy almayı hesaplıyor.



5

Toplumda mücadele mayalanıyor!

Haziran Direniş'i'nin anısı zihinlerde canlanırken bu defa sınıfın Haziranını yaratmak için mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.



14

Kore Yarımadası'nda "yeni bir tarih"

Kore Yarımadası'nın küresel devler kolan Çin, ABD, Rusya ve Japonya'nın karşı karşıya geldiği bir emperyalist paylaşım bölgesi olduğu unutulmamalıdır.

Ara sıra devrimden söz etmek!.. - A. Eren

s.3

24 Haziran seçimleri üzerine... Düzene karşı DEVİRİM!

s.12

Seçimler, vaatler, gerçekler...

Emekçiler sadece mücadeleyle kazanabilir!

AKP iktidarının icraatlarının bir kabus gibi ülkenin üzerine çöktüğü bir gerçek olsa da, saray çetesinin özünde bir kapitalistler iktidarı olduğu göz ardı edilmemelidir. Nitekim din tacirlerinin iktidarı burjuvaziyle emperyalistlerin desteği olmadan kurulamazdı. Halen de düzenin imajını yerlere düşüren bazı icraatları bir yana bırakılırsa, kapitalist sınıfın genel anlamda tek adam diktasına karşı olduğuna dair hiçbir veri yoktur. Hal böyleyken muhalefet cephesinin estirdiği "iyimserlik" havası emekçileri rehavete düşürmemeli, sorunlar çözülecek umuduyla tevekkül içinde beklenmemeli. Unutulmamalıdır ki burjuvazi hiçbir zaman emekçilere hak bahsetmemiştir, bahsetmeyecek de!

24 Haziran'da yapılacak seçimler gündemi işgal etmeye başladı. Partiler cumhurbaşkanı adaylarını ilan ettiler. Kurulan "milletvekili pazarı"nın kapısında uzun kuyruklar oluştu. Seçimlere çok sayıda parti katılacak olsa da özünde iki blok şekillenmiş görünüyor. Bir tarafta faşist tek adam diktasını kalıcı hale getirmek için çırpınan AKP-MHP-BBP koalisyonu. Diğer yanda bu dinci-faşist cepheye karşı oluşturulan CHP-İYİ Parti-SP-DP koalisyonu. Kürtlerin faşistlere oy vermeyeceğini söylemesine rağmen, HDP dörtlü koalisyonu ("Millet İttifakı") alınmadı. Buna rağmen cumhurbaşkanlığı seçiminin ikinci turunda Kürt halkının oylarına muhtaç olan dörtlü blok HDP ile iyi ilişkiler geliştirmeye çalışıyor.

AKP-MHP cephesi, ne pahasına olursa olsun saray çetesinin iktidarını kalıcılaştırmak için adeta çırpınıyor. Buna karşı oluşturulan dörtlü blok ise T. Erdoğan'ın tek adam diktasına son vereceğini, demokratik parlamenter sistemi yeniden hakim kılacağını iddia ediyor.

VAATLER PAZARI HAREKETLİ

Her seçim için "bu bir milattır" safatasını kullanan AKP, iktidarda başkaları varmış gibi bol vaatlerde bulunuyor. Halkın aklıyla alay ederek 16 yıldır aynı zirvaları tekrarlıyor. Kendileri saraylarında sefahat sürerken işçileri ve emekçileri sefalet mahkum eden bu din bezirganları, utanmadan yoksullukla mücadele edeceklerini söylüyorlar. Oysa kapitalistlerin kasaları dolup taşarken milyonları işsizliğe, yoksulluğa, sefalet sürükleyen bizzat bu iktidarın vahşi neo-liberal politikalarıdır.

Ülkeyi OHAL KHK'larıyla yöneten T. Erdoğan AKP'si, hak ve özgürlük vaat ediyor. Oysa bu aynı zatlar, seçim bildirgelerini açıklamadan birkaç gün önce, kapitalistler için işçi grevlerini yasaklamakla övünüyorlardı. "Düşük profilli" başbakanları ise, iş cinayetlerine kurban edilen işçileri utanıp sıkılmadan suçlu ilan ediyor. Saray çetesine biat etmeyenleri "terörist, münafık vb." sayan bu zihniyet demokratik hak ve özgürlüklerin kırıntısına bile tahammül etmiyor. Bunun için medyayı ele geçirmekle kalmıyor,

biat etmeyen gazetecileri hapse tikiyor, sosyal medya hesaplarından yapılan bir satırlık paylaşımlardan dolayı bile insanları tutukluyor. Hal böyleyken de utanıp sıkılmadan demokrasi ve özgürlük vaa-dinde bulunabiliyor...

Tek adam diktasını yıkma iddiasında bulunan muhalefet partilerinin vaatleri de pek iddialı görünüyor. Demokrasi, eşitlik, istihdam, basın ve düşünce özgürlüğü, yargı bağımsızlığı, hırsızlık ve yolsuzlukla mücadele, gençler için parlak bir gelecek vb...

Bu konuda biraz ölçüyü kaçıranlar da var. Bu seçimlere "demokratik uzlaşma döneminin başlatılması", "cumhuriyetin halkçı temelde yeniden kurulması", "eşit, özgür, barışçıl bir gelecek inşası" gibi anlamlar bile atfedilebiliyor.

Yapılabileceği söylenen şeylere baktığımızda güçlü bir kitle hareketinin, büyük bir toplumsal kalkışmanın ege-men sınıfları tavizler vermeye zorladığı bir olaydan söz edildiği sanılabilir. Oysa sözü edilen 24 Haziran seçimleridir. Yani tüm bunların, T. Erdoğan'ın tek adam diktasını yıkma iddiasıyla partilerin oluşturduğu ittifak tarafından yapılabileceği söyleniyor.

HER SEÇİMDE AYNI SEREMONİLER

Burjuva iktidarın çok partili sisteme geçişinin üzerinden 70 yıla yakın bir süre geçti. Bu yıllarda onlarca kez seçim yapıldı. İstisnasız her seçim sürecinde vaatler havada uçmuşdur. Vaatlerin çoğu gerçeklikten kopuk, seçimin ertesi günü unutilan cinstendi. Kapitalistler adına hükümet kuran bir partinin emekçilere vaat ettiklerini yerine getirdiğine tanık olunmamıştır. Zaten sermaye siyasetçileri indinde vaatler yerine getirilmek için değil, oy avcılığı içindir. Böyle olunca verilen sözlerin seçimlerin ertesi günü unutulmaları şaşırtıcı da değil.

Onlarca yıldan beri tekrarlanıp duran rezaletleri salt kişilerin yozlaşmış, riyakar olmalarıyla izah etmek yeterli değil. Riyakarlık burjuva siyasetçilerinin alamet-i farikası olmakla birlikte, sorun, kapitalistler adına kurulan hükümetlerin emekçiler lehine iş yapmalarının eşyanın tabiatına aykırı olmasında düğüm-

leniyor. Kimi zaman birtakım kırıntılar verilse bile, kaşıkla verilen kısa sürede kepçeyle geri alınır. Bir sonraki seçim sürecine kadar kapitalist sömürü ve ücretli kölelik çarkı "istikrarlı" bir şekilde dönmeye devam eder.

TEVEKKÜL DEĞİL MÜCADELE!

AKP iktidarının icraatlarının bir kabus gibi ülkenin üzerine çöktüğü bir gerçek olsa da, saray çetesinin özünde bir kapitalistler iktidarı olduğu göz ardı edilmemelidir. Nitekim din tacirlerinin iktidarı burjuvaziyle emperyalistlerin desteği olmadan kurulamazdı. Halen de düzenin imajını yerlere düşüren bazı icraatları bir yana bırakılırsa, kapitalist sınıfın genel anlamda tek adam diktasına karşı olduğuna dair hiçbir veri yoktur. Hal böyleyken muhalefet cephesinin estirdiği "iyimserlik" havası emekçileri rehavete düşürmemeli, sorunlar çözülecek umuduyla tevekkül içinde beklenmemeli. Unutulmamalıdır ki burjuvazi hiçbir zaman emekçilere hak bahsetmemiştir, bahsetmeyecek de!

Tek adam diktasına dayalı faşist rejim işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler, özetle toplumun ilerici toplumsal dinamiklerinin ortak çabasıyla yıkılabilir, yıkılacak da. Bir kabus gibi ülkenin üzerine çöken dikta rejimin yıkılması emekçilere rahat bir soluk aldırabilir. Ancak bu kadarı ne sömürüyü ne baskıyı ne ayrımcılığı ne işsizliği ne yoksulluğu ne emperyalizme bağımlılığı ortadan kaldırılabılır.

Tüm bunların gerçekleşmesi için işçi sınıfıyla emekçilerin sermayeye karşı mücadeleyi de yükseltmeleri şarttır. Zira deneyimlerle sabittir ki, egemen sınıflar ancak devrimci, kitlesel işçi-emekçi hareketinin geliştiği koşullarda taviz vermek zorunda kalıyor. Hakları kazanmak veya korumak için bile "sınıfa karşı sınıf" eksenli militan bir mücadele şart iken, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırıp insanın insan tarafından sömürüsüne son vermek, emperyalizme bağımlılık zincirlerini kırmak ise ancak sosyalist bir devrimle mümkün olacaktır. İşçilerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin bundan başka gerçek bir kurtuluş yolu bulunmamaktadır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/19 * 11 Mayıs 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Ara sıra devrimden söz etmek!..

A. Eren

Egemen burjuvazi iktidarını korumak için, gerektiğinde burjuva demokratik yasa ve kuralları çiğneyerek açık keyfi yöntemlere başvururken; yanı sıra demokratik hak vaatleri ve kimi "reformlar"la da sınıf mücadelesini amacından saptırma yolunu tutar.

Yönetime gelmesinden bu yana dinci AKP, egemen sınıfın çıkarları doğrultusunda, emekçi sınıflar üzerinde ideolojik hegemonya kurarak adım adım iktidara yerleşmiştir. İlk yıllarda reform talepleri, askeri vesayetini kaldırılması, Kürt sorununda "barışçıl çözüm", AB reformları vb. söylemlerle solun liberal kesimleri üzerinde küçümsenmeyecek bir etki yaratmıştır.

Bugün ise öne çıkan baskı ve şiddettir. Dinci AKP iktidarının bunaltıcı terör rejimine karşı mücadele için sol adına aranan ittifaklar, Erdoğan rejiminin düşürülmesine odaklanmaktan öte bir perspektife sahip değildir. Uzun bir dönemdir solda devrime odaklanan programatik yönelimler yerini "halkın demokratik seçenekleri", "demokratik seçim ittifakı" vb. söylemlere bırakmıştır. Daha önce kimi sol hareketlerin programlarında yer alan anti-emperyalist demokratik devrim vb. artık kullanılmamaktadır. Devrim fiili olarak askıya alınmış, toplumsal devrim perspektifi yitirilmiştir. Sadece "Rojava Devrimi" üzerinde "devrim romantizmi" yapılmaktadır. İktidar ve devrim perspektifini yitirenlerin işçi sınıfını örgütlenme gibi bir sorunu olmaması da son derece anlaşılabilir.

Devrim perspektifinin yitirilmesi, özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından dünya genelinde ortaya çıkan önemli bir eğilimdir. Sol seçim ittifaklarıyla politik kimlik bulma arayışı, sol sosyal demokrasiye, sosyal reformizme evrilmeye yol açmıştır.

Şu noktanın altı çizilmelidir. Dinci AKP iktidarına karşı mücadelede, bedeller ödeyerek kazanılmış demokratik hak ve özgürlüklerin sonuna kadar savunulması, her gerçek sosyalistin temel görevidir. "Mücadele etmek için ilk önce bir zemin, nefes almak için hava, ışık ... gerekiyor." (Engels) Fakat aslolan, tüm demokratik talepler için mücadelenin hangi politik stratejinin kulvarında yürütüldüğüdür.

"ARA SIRA DEVRİMDEN SÖZ EDELİM Kİ..."

"Ara sıra devrimden söz edelim ki, reform taleplerimiz ciddiye alsın" sözleri, II. Enternasyonal'in tanınan siması



oportünist Viktor Adler'e aittir. Büyük Ekim Devrimi'nin sarsıcı etkisiyle Avusturya'da işçi sınıfının demokratik reform taleplerinin devrime gerek duyulmadan gerçekleşmesi nedeniyle, parti programının yenilenmesi ve devrim kavramının çıkartılması talep edilir. Buna karşı Adler, reform taleplerinin burjuvazi tarafından ciddiye alınması için devrim kavramının programda kalması gerektiğini yukarıdaki sözlerle savunur. İşçi sınıfı hareketi içinde oportünizm kendini böyle ortaya koymuştur. Devrimi programdan çıkaramayalım fakat pratik politikada/günlük mücadelede sosyalizm perspektifini rafa kaldıralım!

Bu soruna yaklaşım her dönem işçi sınıfı hareketinin reformist ve devrimci iki ana akıma bölünmesine yol açmıştır. Günümüzün de en önemli teorik sorunlarından biri budur; demokrasi-sosyalizm mücadelesinin, reform-devrim ilişkisinin doğru kavranmasıdır. Reform talepleri uğruna mücadeleyi sosyalizm mücadelesine tabi kılmak tarihsel deneyimin en önemli derslerinden biridir.

Devrimci dalganın çekilmiş bulunduğu bugün, toplumsal ilişkilerin devrimci dönüşümünü temel alan bir mücadelenin güncel görevler bağlamında nasıl ele alınacağı konusundaki tartışma ve kafa karışıklıkları devam etmektedir. Böyle dönemlerde uzun soluklu mücadeleyi göze almayan, soyut sosyalist propaganda ile avunan eğilimler, zorlu günlük mücadeleden kaçma yolunu tutmaktadır. Diğer bir eğilim ise devrimi uzak geleceğin bir sorunu olarak görüp, faaliyeti günlük pratik politikayla sınırlamaktadır.

Devrim perspektifinin kaybedildiği böyle dönemlerde, devrim ile reform arasındaki diyalektik ilişkiyi doğru kavramak, günlük siyasal mücadelenin kılavuzu yapmak hayati önemdedir. Erdoğan rejimine karşı mücadeleyi mutlaklaştırarak, devrime hazırlık görevini erteleyerek, reformizm ve oportünizm kulvarında yürümektedir.

İktidarı ele geçirme hedefine bağlanmadan yürütülen bütün mücadeleler reform karakteri taşır. Başarıyla sonuçlandığında, reformistler tarafından kitleleri aldatmak için devrim mücadelesine karşı kullanılır. Ve reformların başarısının esasta sınıfsal güç dengeleri tarafından belirlendiği unutturulmaya çalışılır.

Burada sorun reform mücadelesinin kendisi değil, mücadele eden güçlerin izledikleri stratejide reformların tuttuğu yerdir. İktidarı hedefleyen mücadelelerle elde edilen haklar devrimci bir anlam taşır. Lenin'in deyimiyle, reformlar sosyalizm için devrimci mücadelenin yan ürünleri olarak elde edilir. Dolayısıyla sorun, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin günlük yaşamlarını kolaylaştıracak reformları küçümsemek değil, reformlar için mücadeleyi doğrudan sosyalizm mücadelesine tabi kılmak, proletaryanın iktidar mücadelesine bağlı ele almaktır.

Reformlar kurulu düzende kısmi dönüşümlere işaret eder. Devrim ise toplumsal ilişkilerde radikal bir dönüşümü, iktidarın bir sınıftan başka bir sınıfın eline geçmesini anlatır. Proletarya devrimi olmaksızın, reformlar yoluyla toplumsal ilişkilerde ve siyasal iktidarda bir dönüşüm sağlanacağını propaganda etmek reformizmdir. Reformlar için mücadele, ancak sınıfsal güç ilişkilerinde değişikliklere yol açtığı, başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi kitleleri iktidar mücadelesine yaklaştırdığı sürece devrimci bir anlam taşır.

Devrimci güçler reform mücadelesini emekçi kitlelerin devrimleştirilmesinin önemli bir adımı olarak değerlendirirler. Burjuva reformistleri ise reform mücadelesini devrime karşı ele alır, reformlar yoluyla elde edilen dönüşümlerle devrimin önüne geçmeyi hedeflerler.

MÜCADELENİN İKİ TARZI

Devrimci politika, emekçi kitlelerin yaşam koşullarını iyileştirecek her türlü

reform adımını, kitlelerin devrimci bilincini ve devrimci mücadelesini geliştirmesine bağlı olarak ele alır. Pratikte reformlar için mücadele edip, söylemde de devrim propagandası yapmak kendi başına yeterli değildir. Devrim propagandasının elbette sürekli ve sistematik olarak yürütülmesi gerekir. Fakat bu reformlar için mücadelenin devrim mücadelesiyle birleşmesi anlamına gelmez. Birleştirilmesi gereken "reformcu pratik" ile "devrimci söylem" değil, "mücadelenin iki tarzı"dır.

"Örneğin:

1. Reformlar için oy + kitlelerin devrimci eylemleri...
2. Parlamenterizm + gösteriler...
3. Reform talepleri + (somut) devrime yönelik talepler...
4. Üst katmanlar için basın + örgütsüz kesimler, "alt kitleler" için parasız kitlesel basın yayın...
5. Legal basın + illegal..." (Lenin, Emperyalizm defterleri, C.39, s.264)

Devrimci bakış açısından reformlar uğruna mücadelede esas olan, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kendi çıkarları için eyleme geçerek, kendi yaşam koşullarını düzelterek biricik gücün kendisi olduğu deneyim ve bilincini edinmesi ve kendi örgütlü gücünü egemen sınıfa dayatmasıdır. Ancak o zaman elde ettiği kazanımları burjuvazinin saldırılarına karşı savunmayı başarabilir.

Tarihsel deneyim göstermektedir ki, sınıfsal güç dengeleri işçi sınıfı ve emekçiler aleyhine değiştiği dönemlerde burjuvazi daha önce verdiği tüm tavizleri tek tek geri almaktadır. Bugün dünya ölçüsünde bu acı deneyim yaşanmaktadır.

İşçi sınıfı mücadele alanına çıkarak bu saldırılara karşı durmayı öğrenmek zorundadır. Lenin'in deyimiyle her saldırıya verilecek cevap, kapitalistler cephesinde "küçük" bir krize yol açmalıdır. Ve Lenin Prusya İçişleri Bakanı'nın sözünü aktarır: "Her küçük bir grevde devrim hidrası saklı"dır.

AKP'nin seçim politikası rüşvet

Erken seçim kararı alan Erdoğan AKP'si tüm planlarını buna göre yapıyor. Seçim ekonomisine geçerek "rüşvetle" oy almayı hesaplıyor. Bu seçim ekonomisinin maliyetinin 24 milyar liranın çok üstünde olduğu söyleniyor. Yoksullaştırılan milyonların çaresizliği oy deposu olarak kullanılmak isteniyor. Sadaka dağıtılarak oy toplanmak isteniyor.

Bu amaçla AKP "rüşvet" dağıtmaya başladı. Emekliye ikramiye, öğrencilere af, imar barışı ve vergi affı gibi konuları kapsayan *Vergi ve Diğer Alacakların Yeniden Yapılandırılması ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısı*, Plan ve Bütçe Komisyonu'nda kabul edildi. Yanı sıra, yaz aylarının ön günlerinde kömür dağıtımını yapıldığı gündeme geldi.

Açlık sınırı altında bir yaşama mahkûm ettiklerinin gelecek endişesini üç kuruşluk yardımlarla oya dönüştürmeye çalışan AKP, yanı sıra hizmetkârı olduğu sermaye sınıfının gönlünü de hoş tutmaya çalışıyor. Yoksullara dağıtılanlardan çok daha fazlası kapitalistlere peşkeş çekiliyor. Erdoğan tarafından sermayedarlara seslenirken sıklıkla OHAL'i sizin için çıkardık denilmesi tesadüf değil. Sermaye tekelleri bir taraftan ekonomik yollarla teskin edilirken, diğer taraftan geniş oy imkânı sağlayan küçük ve orta boy şirket sahiplerine de rüşvet dağıtılıyor.

AKP bilindiği üzere bu kesimlere 2017'deki referandum öncesinde de Kredi Garanti Fonu (KGF) desteği sağlamıştı. Şimdi, 24 Haziran seçimlerine kısa süre kala yine yönünü orta boy patronlara çevirdi. Vergi, imar ve öğrenci affı ile konutta KDV indiriminden sonra şimdi de KOBİ ve esnaflara KGF desteği geliyor.

AKP'nin sermaye sınıfına yönelik çok yönlü yardımlarının bir yanı mali olurken diğer yanı da onlara sınırsız sömürü imkânı vermek oluyor. Öyle ki seçim sürecinde (Mayıs-Haziran aylarında) ka-



pitalist işletmelere yönelik herhangi bir denetim yapılmasını çıkardığı yasayla da engellemiş oldu.

Rüşvetle satın alma politikası bu defa AKP'yi kurtarabilecek mi göreceğiz. Ancak burada dikkat çeken en önemli taraf AKP'nin toplumsal çürümeyi oya dönüştürme çabasıdır. Oysa çeşitli toplumsal katmanlara sunulan bu imkânların bir seçimlik değil, daha planlı, sürekli bir şekilde pekâlâ kalıcılaştırılabileceği de görülmektedir. Ancak bir sermaye partisi olarak AKP, on milyonlarca yoksulu sefaletten kurtarmayı, kendisinin de parçası olduğu bu kölelik düzenine son vermeyi değil, bu durumu fırsata çevirmeyi hesap etmektedir. Şimdiye kadar başarılı olduğu da yadsınamaz. Haliyle AKP gibi bir düzen partisinin bunu sadece seçimler öncesi yapmasında şaşılacak bir taraf yoktur.

Öte yandan kendisi rüşvet bataklığına batmışken, son olarak da Zarrab vesilesiyle bu bir kez daha belgelenmişken, lüks bir kol saatine kilitli kapıları açanlar,

rüşvet aldıklarının önüne yatanlar on milyonlarca emekçiyi de kendileri gibi sanmaktadır. Ancak bu haksız kapitalist sistemin yoksullaştırdığı on milyonlar bu yozlaşmanın, bu çürümenin daha fazla parçası olmayacaklardır.

Emekleriyle yaşam savaşı verenler, alınterlerini çalanlarla aynı bataklıkta çürümek için çırpınacak, sömürünün, toplumsal eşitsizliğin, adaletsizliğin olmadığı daha güzel bir dünya ve aydınlık yarınlara çıkmanın yolunu mutlaka bulacaklardır. AKP gibi düzen partileriye yoksulluğun kendilerinin sebep olduğu bir durum olduğunu, ancak bunun onursuzluk anlamına gelmediğini görecektir. Ahlak gibi insani erdemlerden yoksun olanlar, bu değerlerin parayla pulla satın alınamayacağını bir kere daha yaşayarak tadacaklardır. Yoksullar ise kendi istemleri dışında zorla itildikleri bu bataklıktan çıkmayı mutlaka başaracaktır. Ancak bu bataklıktan beslenenlerin ise daha derinlere saplanıp orada çürümek dışında hiçbir çıkış yolu yoktur.

Düzen partileri adaylarını belirledi

Hem iktidar hem de muhalefet açısından düzen siyasetinin krizini ortaya seren 24 Haziran erken seçimi için sermaye partileri cumhurbaşkanı adaylarını belirledi.

Yönetememe krizi yaşayan AKP-MHP ittifakının "ekonomik ve siyasal" gerekçeler öne sürerek aldığı 24 Haziran erken seçim kararı, "aday" tartışmalarıyla birlikte düzen muhalefetindeki krizi de su yüzüne çıkarmıştı.

Aralarında "ortak aday" tartışmalarında bir sonuç alamayan CHP, İYİ Parti ve SP kendi adaylarını çıkarmaya karar vermişti. 4 Nisan'da adayının Muharrem İnce olduğunu açıklayan CHP ile birlikte düzen partilerinin adayları resmileşmiş oldu. SP Temel Karamollaoğlu'nu, İYİ Parti ise Meral Akşener'i aday gösterdi.

AKP-MHP ittifakının adayı da Tayyip Erdoğan olurken, Vatan Partisi'nin adayı ise Doğu Perinçek oldu.

Halkların Demokratik Partisi (HDP), ise 5 Nisan'da cumhurbaşkanı adaylarının Selahattin Demirtaş olduğunu açıkladı. Aday tanıtım etkinliklerinde Demirtaş'ın gönderdiği mesaj da okundu. Kendisini aday gösterenlere teşekkür eden Demirtaş; "Zorlu ve adaletsiz bir seçim kampanyası olacağına kuşku yok. Zorbaların yaptıkları, yapacaklarının da teminatıdır. Ama yılmak yok. Geri adım atmak yok" dedi.

Ekonomideki kırılganlık ortaya seriliyor

Sermaye devleti "ekonomideki belirsizlikler" gerekçesiyle erken seçim kararı olsa da, yabancı sermayeye ve ithalata bağımlılık Türkiye kapitalizminin krizini büyüterek ekonomiyi çöküşe doğru sürüklüyor. "Seçimler ile belirsizlik ortadan kalkacak" iddiası, krizin faturasının ödettilirdiği işçi sınıfı ve emekçileri boş hayallere sürüklemeye işlevi görüyor. AKP şefleri başta olmak üzere sermaye temsilcilerinin "istikrar" yalanlarıyla birlikte döviz TL karşısında rekor tazelemeye devam ediyor. Bu ise Türkiye kapitalizminin çarklarındaki kırılganlığı ortaya seriyor.

DIŞA BAĞIMLILIK-DÖVİZ KURU-ENFLASYON ÇIKMAZI

Türkiye kapitalizminin bağımlı olduğu ithalatta yaşanan artışlar dış ticaret açığını giderek büyütüyor. Aynı zamanda uluslararası piyasalardaki hareketle birlikte dövizdeki tırmanışın sürmesi, enflasyondaki yükselişin önünün alınamamasına yol açıyor. Enflasyondaki yükseliş ise ekonomideki dengesizliği ve güvensizliği yükselterek TL'den kaçışlara hız veriyor. Sonuç ise, dövizdeki tırmanışın devam etmesi ve TL'nin daha fazla değer kaybı oluyor. Bunun son göstergesi de Nisan ayı enflasyon rakamlarının açıklanmasının ardından yükselişe geçen dövizin ilerleyen günlerde tırmanışını sürdürmesi oldu. Sonrasında da Trump'ın İran'la nükleer anlaşmayla ilgili kararı TL'nin kayıplarını büyüttü ve döviz yeni rekorlar kırdı.

ENFLASYONDA İTHALAT BAĞIMLILIĞININ VE DÖVİZİN ETKİSİ

Nisan ayı sonunda faiz arttırma kararı alan Merkez Bankası (TCMB) 4 Mayıs'ta açıklanan enflasyon rakamlarına dair değerlendirmesinde de bu olgulara işaret etti. TCMB'nin değerlendirmesinde döviz kurundaki hareketliliğe "liradaki birikimli değer kaybı" ifadeleriyle yer verilirken, bunun enerji ve temel mal grubu fiyatlarında artışa yol açtığı kaydedildi.

Ayrıca, Nisan ayında üretici fiyatlarının daha da yükseldiğine dikkat çekilerek "Tüketici fiyatları üzerinde üretici fiyatları kaynaklı maliyet baskıları bir önceki aya kıyasla artarak güçlü seyrini korumuştur" denildi. Merkez Bankası, faiz kararını da "dövizdeki beklenmedik artış" ile gerekçelendirmiş, sonrasında da yıl sonu enflasyon tahminini yükseltmişti.

Hak gaspları, gericilik, baskı ve yasaklara karşı...

Toplumda mücadele mayalanıyor!

OHAL'le geçen iki yıldır toplumun üzerine iyiden iyiye çöken karanlık, iyice gerilen kumaş misali yırtılmaya yer arıyor. Gericici sermaye iktidarının toplumu baskı altına alan her icraatı, tersinden kendisine yönelik bir öfke mayalıyor. Bunu son olarak üniversiteleri bölmeye yönelik hazırladıkları yasa tasarısının ardından yaşanan süreçten gördük, görüyoruz.

Berkin Elvan'ın ölümü, Soma Katliamı, Özgecan Aslan'ın katledilmesi gibi toplumsal konularda kendini meydanlarda gençliğe özgü bir dinamizmle ortaya koysa da genel anlamda suskun olan; kayyum rektörler, giderek ticarileşen ve gericileşen eğitim, KHK'larla işine son verilen akademisyenler, kampüslerdeki gericici kuşatma gibi akademik-demokratik sorunlarına karşı duyarsız görünen üniversite gençliği bu son saldırıya verdiği cevapla aslında bunun bardağı taşıran son damla olduğunu gösterdi. Söz konusu eylemin belli sınırları olsa da son yılların en kitlesel gençlik eylemi olması gençlik hareketi açısından büyük olanaklar barındırıyor. Bu eylemlilikler, iktidarın gençliğe yönelik pervasız söylemlerinin, geleceksizlik cenderesinin, keyfi uygulamaların aslında gençlik içinde bir öfke mayaladığını da göstermiş oldu. Gençliğin eylemlerine esnafından akademisyenine, işçisinden işsizine toplumun her kesiminin destek vermesi, iktidarın bu uygulamalarının toplumun tümünde bir öfke uyandırdığını anlatıyor.

Aslında tablo sadece gençlik açısından böyle değil. Gericici iktidarın saldırıları toplumun tümüne yönelmiş durumdadır. Son dönemin kadın ve sınıf eylemlilikleri de bunu ortaya koyuyor. Artık toplumda bir patlama noktası haline gelmiş kadın cinayetleri ve çocuk istismarına karşı geliştirilen tepkisellikler kitlesel eylemler şeklinde kendini gösteriyor. Öyle ki OHAL sürecinde ilk geri çektirilen yasa, kamuoyunda "tecavüz yasası" diye bilinen ve tecavüzcünün, tecavüz ettiği kadınla evlenme durumunda cezadan muaf tutulmasını öngören yasa oldu. Kadınların



bu yasa tasarısına karşı ortaya koyduğu yaygın ve kitlesel eylemler iktidarı yasa-yı geri çekmek zorunda bıraktı. Bunun yanı sıra her gün katlanarak artan kadın cinayetleri ve taciz-tecavüz olaylarına verilen tepkiler, bu olayları teşvik eden, tecavüzcüyü, katili koruyup kollayan dincici iktidara yönelmeye başladı. Keza son dönemde adeta patlama yaşayan çocuk istismarı vakalarına yönelik gerçekleştirilen protesto eylemleri de iktidarı sıkıştıran başka bir gelişmeydi. Toplumsal yaşamda temel referans noktası olarak dini alan bu iktidar kadınların haklarına, yaşamlarına, bedenlerine dahi söz söylerken, ister istemez okların kendisine yönelmesine yol açıyor. OHAL süreci boyunca hiç durmayan ve toplumun en hareketli kesimini oluşturan kadınlar bunu gösteriyor. OHAL karanlığı içinde 8 Mart'ta yaşama hakkı için İstiklal Caddesi'ni dolduran binlerce kadın bunu gösteriyor.

Toplumun sınıf cephesi de henüz ekonomik sınırlarda ve lokal düzeyde olsa da benzer bir süreç yaşıyor. Her geçen gün ağırlaşan yaşam koşulları, hayat

pahalılığı, tırpanlanan haklar sınıfı eyleme geçmeye itiyor. "Geçinemiyorum!" çığlıklarıyla bedenini ateşe veren işçiler, sınıfın patlama noktasına yaklaştığını gösteriyor. İşçiler arasında artan sendikalaşma eğilimi bir örgütlenme arayışını ifade ederken, patronların bu hakka saldırısı sonucu gerçekleştirilen direnişler de direnme eğilimini ortaya seriyor.

Yakın zamanda gerçekleşen MESS TİS sürecinde OHAL'e rağmen grev kararlığını ortaya koyan metal işçileri, Efrin işgali sürecinde şovenizmle sersemletilmeye çalışılan, ancak talepleri için eylemler gerçekleştirmekten geri durmayan silah fabrikası MKE işçileri, sendika seçme hakkına saldıran patrona karşı eyleme geçtiklerinde karşılarında AKP'li bürokratları bulan Sumitomo işçileri, belediyeleri önünde direnişe geçen taşeron işçileri... Sermaye devletinin, sınıf kitlelerini din ve milliyetçilikle hâlâ kontrol altında tutabildiği bir gerçeklik olsa da ekonomik talepleri uğruna ayağa kalkan işçiler karşılarında polisiyle yargısıyla devleti buldukça süreç sınıfı ister istemez politikleşmeye itecektir.

Dış politikada iflas üzerine iflas yaşayan, iç politikayı OHAL zorbalığıyla idare etmeye çalışan sermaye iktidarı, ekonomik kriz tehdidinin artık herkesçe bilindiği bir durumu baskın seçimle atlattı. Seçim sonucu ne olursa olsun 24 Haziran sonrasının farklı bir tablo sunacağı çok muhtemel gözüküyor. Türk sermaye devletinin içinde bulunduğu çok yönlü kriz atmosferi toplumsal fay hatlarını uyarıyor, mücadele dinamiklerini hayata geçmeye zorluyor. Eşyanın tabiatı gereği her baskı ve sosyal saldırı tersinden mücadeleyi tetikliyor.

Geldiğimiz nokta artık sermaye devletinin bu mücadeleyi tavizlerle dindirebilecek bir rahatlıktan çok uzak olmasıdır. Bu nedenle çıplak zora başvuruyor, kazanılmış haklara azgınca saldırıyor, OHAL'i patronlar için çıkardığını utanmazca ilan ediyor; hem de defalarca. Tüm bu gelişmeler de toplumun belleğinde birikiyor. Anlık bakıldığında karamsar bir tablo ile karşı karşıya kalsak da toplamında Türk sermaye devleti de dümenindeki AKP de zor zamanlardan geçiyorlar. Yangından mal kaçırır gibi açıkladıkları erken seçim de yönetememe krizinin bir ifadesi.

Baskılara, yasaklara, gericiliğe karşı toplumun "artık yeter" dediği an olan Haziran Direnişi'nin anısı zihinlerde canlıyken bu defa sınıfın Haziranını yaratmak için mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Sermaye düzeninin içinde bulunduğu krizli süreç hem bunun olanaklarını yaratıyor hem de böylesi bir çıkışı zorunlu kılıyor.

**Kadıköy'de
"Tamam"
diyenlere
gözaltı**

AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın 8 Mayıs'taki grup toplantısında "Milletimiz 'tamam' derse çekiliriz" demesinin ardından Twitter'da "T A M A M" etiketi Türkiye ve dünya gündeminde birinci sıraya oturdu.

Sosyal medyadaki yoğun paylaşımların ardından, İstanbul Kadıköy'de de "Tamam" sloganıyla yürüyüşler yapıldı.

İlk yürüyüş Bahariye Caddesi'nde gerçek-

leştirilirken, saat 19.00'da Caferağa Spor Salonu önünden başlayan yürüyüşün önü Serasker Caddesi'nde polis tarafından kesildi. Esnafın tepki göstermesiyle sokaktan çıkarılan polis, daha sonra eylemcileri ara sokaklarda ve oturdukları yerlerde gözaltına aldı.

Gözaltına alınan 10 kişi İskele Karakolu'na götürüldükten birkaç saat sonra bırakıldı.

PAGEV raporunu yayınladı: Petrokimya patronları büyüyor!

Türk Plastik Sanayicileri Araştırma, Geliştirme ve Eğitim Vakfı (PAGEV) "Türkiye Plastik Sektör İzleme Raporu 2018/3 aylık" adlı raporunu 3 Mayıs tarihinde yayınladı.

Raporda plastik sektörünün dünyada ve Türkiye'deki durumu ve 2018'e dair beklentiler yer aldı. Sonuç bölümünde PAGEV'in ortaya sunduğu çözüm önerileri ise doğrudan petrokimya işçilerini ilgilendiriyor.

BÜYÜYEN VE PATRONLARINI BÜYÜTEN SEKTÖR

"Plastik sektörü, Türkiye ekonomisinin en önemli aktörlerinden birisidir. Bugün 9 milyon tonu aşan toplam üretimi, 35 milyar dolarlık cirosu, 5 milyar dolara yaklaşan direkt ihracatı ve son 10 senede ortalama yüzde 12'lere yaklaşan yıllık büyüme ile plastik sektörünün ülke ekonomisine sağladığı katkı giderek artıyor" sözleri ile başlayan raporda plastik mamul ve hammaddelerinin ihracat ve ithalatına dair 3 aylık veriler paylaşılmaktadır. 2017'ye göre kıyaslanan veriler her başlıkta artarken 2018'e dair beklentiler ise umut dolu(!)

Rapordan yansıyan veriler ışığında Türkiye plastik sektörünün büyüyen eğrisini görmek mümkün. Raporda Türkiye'de sanayi sektörünün büyümesinin 1,8 puan yukarı çekildiği ifade edilmekle birlikte sektörün geçtiğimiz yıl son altı yılın en güçlü performansını sergilediği belirtiliyor. Avrupa Birliği'ne gerçekleşen ihracatın %18,2 arttığına dikkat çekilen raporda en fazla ihracat yapılan ülkenin Almanya olduğu açıklanırken, ithalatta ise ilk sırayı Rusya'nın aldığı bilgisi paylaşılıyor. Raporda 2017'de olduğu gibi 2018 yılında da "politika yapıcılar" tarafından alınan tedbirlerin büyüme üzerinde etkili olmasının beklendiği itiraf ediliyor.

Plastik mamul üretiminin 2017 yılının ilk 3 aylık döneminde 2 milyon 339 bin



ton ve 8 milyar 828 milyon dolar olarak gerçekleştiği belirtilen raporda, 2018 yılının eş döneminde 3 milyon 477 bin tona ve 13 milyar 641 milyon dolara çıktığı ifade ediliyor. Plastik mamul üretiminin 2018 yılında 2017 yılına kıyasla miktar bazında % 733 artarak 10,1 milyon tona ve değer bazında % 10,1 artarak 40 milyar 522 milyon dolara çıkacağı tahmin edildiği de belirtilmiş.

Plastik mamul ithalatının ve ihracatının da arttığını açıklayan rapor, plastik mamul ithalatı yapılan ülkelerin Almanya, İtalya, Fransa ve Güney Kore olduğunu; ihraç pazarlarının ise Almanya, Irak, İsrail, İngiltere ve Fransa olduğunu ifade ediyor.

Plastik hammadde ithalatının da ilk 3 aylık dönemde 1 milyon 941 bin ton ve 2 milyar 892 milyon dolar olduğuna dikkat çekilen raporda, bu büyümenin aynı trendle sürmesi halinde plastik hammadde ithalatının 2018 sonunda 7,8 milyon tona ve 11,6 milyar dolara çıkacağı tahmin edildiği vurgulanıyor. Plastik hammadde ihracatının da ilk 3 aylık döneminde 210 bin ton ve 317 milyon dolar olduğu ve 2018 sonunda 841 bin ton ve 1 milyar 267 milyon dolara çıkacağı tahmin edildiği ekleniyor.

PLASTİK SEKTÖRÜ DAHA FAZLA TEŞVİK VE NİTELİKLİ ELEMAN İSTİYOR

Raporda "artmıştır", "büyümüştür" sözcüklerine sıklıkla yer verilmesine rağmen, plastik sektörü patronları yine de durumdan hoşnut olmadıklarını raporun sonuç bölümünde ifade ediyorlar. Türkiye plastik sektörünün en önemli sorununun hammadde ithalatındaki yüksek vergi problemi olduğuna dikkat çeken rapor, plastik sektörünün temel sektörel vizyonuna yer vermiş. Buna göre "2023 yılında Türk Plastik Sektörünü, teknoloji üreten, teknolojisini dünya pazarlarına kabul ettiren önder bir sanayi kolu ve plastik işleme kapasitesi ile Avrupa ülkeleri içinde birinci durumuna getirmek" vizyonu için gerekli şartları özetlemiş. Özetlenen bu şartlar içinde dikkat çeken ise "Kaliteden ödün vermeden maliyet tasarrufu yaparak, global pazarlarda rekabet üstünlüğünün kazanılması" ve "Nitelikli eleman sorununun çözümü" maddeleridir.

Maliyet tasarrufunun düşük ücretler, işten atmalar ve hak gaspları olduğu aşıkardır. Zira bu konuya tekrar dönen rapor yeterli katma değer sağlayamaması "sorununu" çözmenin iki yolu olduğunu

ve bunlardan birinin kaliteden ödün vermeden maliyetleri düşürerek kâr marjını arttırmak olduğunun altını çiziyor. Nitelikli eleman sorunu ise daha fazla meslek liseli öğrencinin işçi olarak fabrikalara çekilmesi anlamına geliyor. Patronlar bu konuda gerekli tedbirlerin alınmasını istiyor.

Ayrıca yapılan değerlendirmede devletin patronlara sağladığı teşvikler yeterli görülmemeye "Sektörde yüksek teknoloji ürünlerine geçmek ve katma değer artışı sağlamak için teknolojik ve AR-GE yatırımlarına ihtiyaç duyduğundan, sektöre yönelik teşvik olanaklarının revize edilmesi gerekmektedir" deniliyor.

PETROKİMYA İŞÇİSİ BİRLİĞİNİ GÜÇLENDİRMELİ!

Son olarak ise "Ülkemizde genç olmasına rağmen en hızlı büyüyen sektörlerden biri olan Türkiye Plastik Endüstrisi, dünyada 6. Avrupa'da 2. sırada yer almaktadır. Avrupa'da liderlik hedefiyle büyüyen Türkiye Plastik Sektörü, ürünlerinin sertifikasyon ve katma değerini arttırmayı amaçlıyor" denilen rapor, petrokimya işçilerini bekleyen saldırıların da işaretlerini veriyor.

Her vesileyle yapılan kârları, artan büyüme oranlarını konuşan petrokimya patronları, kurdukları dernekler ve birlikler aracılığı ile kendi "sorunlarının" çözümü için adımlar atıyorlar. Taleplerini ve oluşturdukları politikaları devletin önüne koyarak, gerekenin yapılması için devlet üzerinde baskı kuruyorlar.

Bu politikaların petrokimya işçileri açısından aynı zamanda bir saldırı programı olduğu ortadadır. Petrokimya işçilerine de kendi birliklerini güçlendirmek ve mücadele programlarını yükselterek talepleri etrafında örgütlenmek düşmektedir.

Chinatool Automotive'de patronun itirazına karşı eylemler

Gebze Plastikçiler OSB'de bulunan Chinatool Otomotiv'de patronun sendika düşmanlığı sürüyor.

İşçilerin Petrol-İş Sendikası'na üye olmalarının ardından süreci uzatmak isteyen patron işkolunun metal olduğunu öne sürerek sendikal yetkiye itiraz etmişti. Ancak bilirkişi raporunda da işkolunun petrokimya olduğu tescillendi. İşçilerin örgütlülüğüne tahammül ede-

meyen patron şimdi de bilirkişi raporu-na itiraz ederken işçilerin eylemli tepkileri gecikmedi.

İş kolunun patron tarafından değiştirilmesini, sendikanın tanınmasını ve sözleşme imzalanmasını talep eden işçiler eylemlere başladılar.

7 Mayıs sabahında fabrika girişinde toplanan işçiler, aldıkları karar doğrultusunda fabrikaya alkışlarla girdiler. İşçiler

tarafından yapılan açıklamada giriş ve çıkışlarda alkışlı protesto yapılacağı, yemeklerde de eylemlerin süreceği belirtilirken hiçbir şekilde mesaiye de kalınmayacağı vurgulandı. Öğlen yemeğinde de çatal ve kaşıklarla ses çıkarma eylemi yapan işçiler "Sendika hakkımız engellenemez!" sloganıyla kararlılıklarını haykırdı. İşçilerin eylemleri 8 ve 9 Mayıs'ta da devam etti.

Sayın Mammadov, sahip olduklarınız bizden çaldıklarınızdır!

PETKİM'de bugüne kadar işçilerin mücadelesi sayesinde fiili olarak kazanılmış "iş durdurma", "iş güvencesi" gibi temel konular gün geçmiyor ki sorun haline getirilmesin. OHAL yardımıyla onlarca işçiyi işten atan PETKİM, TİS sürecinde de işçilerin eylemlerini gözaltı ve çeşitli yöntemlerle bastırmaya çalışmıştı. Hatta bu süreçte yapılan eylemlere ceza kesmek istemiş, işçi temsilcisini işten atmaya kalkmıştı. Özcesi PETKİM yönetimi bulunduğu her fırsatta işçilerin sendikal örgütlenmelerini zedeleyecek hamleleri yapmayı ve sendika düşmanlığını sürdürüyor.

Geçtiğimiz günlerde PETKİM Genel Müdürü Anar Mammadov, Aliğa'nın yerel gazetesi Kuzey Ege Haber'e verdiği röportajda, sendika ve işçi düşmanı tavrını bir kez daha göstermiştir. Söz konusu röportajda geçtiğimiz yıl rekor kâr elde etmeleri üzerine kapsam dışı personele verilen primin, kapsam içi personele verilip verilmeyeceği sorulmuş, Mammadov'un bu soruya verdiği cevap, son süreçte uygulamaya çalıştıkları "sendikasızlaştırma" tutumunu ortaya koymuştur. Yanıtında, elde edilen kâr üzerinden prim dağıtılmadığını, bunun bir performans sistemi olduğunu belirterek, "Bu süreçte prim alanlar da olur, alamayan da olur, işyerini kaybedenler de olur" diyerek sistemini de tanıtmıştır. Ve tüm hevesini "arkadaşlar da isterse aynı biçimiyle bunu kapsam içi personele de uygulamaya hazırız" diyerek belirtmiştir. Ayrıca "performans sisteminin", işçilerin PETKİM'e ne kadar "değer" kattığını anlamak için yapıldığını savunmuştur.

PERFORMANS SİSTEMİ PATRONA KAR, İŞÇİYE ÖRGÜTSÜZLÜK GETİRİR!

Mammadov'un çekinmeden biçimini açıkladığı performans sistemi, bugün neredeyse tüm dünyada ve özellikle ül-



kemizde yoğun biçimde uygulanıyor. Bu sistemde işçinin uyuduğu saatler dışında, çalışma alanında iş yükü olarak, çalışmadığı zamanda ise düşünsel olarak patrona daha fazla kâr elde ettirmesi amaçlanıyor. Bu sistemde işçinin her gün yapabildiği işten daha fazlasını yapması isteniyor. Dolayısıyla günlük çalışma saatinde yüzlerce işçi daha fazla iş yapacak, fakat sadece en çok işi yapan bir kısım işçi "ödüllendirilecek." Böylece patronun elde edeceği kâr artarken, işçilerin büyük çoğunluğu daha fazla iş yaparak aynı ücreti almaya devam eder. Aynı zamanda Mammadov'un da belirttiği gibi "düşük performans" kuralı sayesinde işten atmaların da önü açılır.

Performans sisteminin patronlar tarafından sınıfsal bir değeri de var. Bir işçi için performans kriteri bir başka işçidir. Yani ücret ve sosyal imkanlarını iyileş-

tirmek isteyen işçi artık birlikte çalıştığı işçiyle omuz omuza değil, karşı karşıya geliyor, düşük ücretlerin sorumlusu da patron değil, işçinin ölesiyeye çalışmaması oluyor. Dolayısıyla kıyasıya rekabet ortamı yaratılıyor. İşçiler birbirine düşmanlaşıyor ve güvensizlik artıyor. Sendikasız işletmelerde sendikal örgütlenmenin önündeki en büyük engellerden biri olan performans sistemi, sendikalı işletmelerde ise işçilerin birliğini bölmek adına kullanılıyor.

PETKİM'DE TÜM DEĞERİ İŞÇİLER YARATIR! SAYIN MAMMADOV TÜM KÂRI İŞÇİLERE PAYLAŞTIRACAK MI?

İçinde yaşadığımız kapitalist sistemde işçiler sadece emek gücünü satmakta özgürdür. Sermaye sahipleri ise hiçbir iş yapmadan, işçilerin yarattığı artı-değer sayesinde zenginleşir. Mammadov'un

PETKİM'e katılan değer diye bahsettiği budur. PETKİM işçisi, işletme kurulduğu günden bu yana kamuya ve sonrasında Socar şirketine büyük bir zenginlik yaratmıştır. Geçmişte yaşanan darbe, grev yasağı, sendikal haklara yönelik engeller, işten atma ve tutuklama, özelleştirme gibi süreçlere rağmen işçiler dünden bugüne PETKİM'e kattıkları değer karşılığı için sürekli mücadele etmişlerdir. Anar Mammadov işçilerin PETKİM'e kattığı değeri karşılıksız bırakmak istemiyorsa, performans sistemine gerek yoktur; elde edilen tüm kârı, bütün işçilere eşit biçimde paylaşabilir.

PETKİM İŞÇİSİ YALNIZCA BİRLİĞİNE GÜVENEBİLİR

PETKİM işçisi yönetimin bir süredir çeşitli biçimlerde -kimi zaman baskı, kimi zaman sosyal hizmet gibi- ortaya koyduğu "sendikasızlaştırma" saldırısına karşı sadece birlikte çalıştığı işçiye güvenmelidir. OHAL sayesinde arkasına yaslandığı grev yasağı ile TİS sürecinde, işçilerin temsilcisi Petrol-İş Sendikası'nı ciddiye almayan, Ramazan'da işçiye gelen yemeği çöpe atıran, işyerine çevik kuvvet ve TOMA yağın, sendika temsilcilerini gözaltına aldırın, yine OHAL valiliği ile işbirliği yaparak hukuki süreci gözetmeden, var olan sözleşmeyi çiğneyerek onlarca işçiyi işten atan PETKİM sermayesine karşı işçilerin tek gücü kendi birlikleri ve fiili-meşru mücadeleleridir!

İZMİR'DEN BİR PETROKİMYA İŞÇİSİ

Çimtaş'ta satış ortaya çıktı!

Geçtiğimiz günlerde greve bir gün kala anlaşmanın sağlandığı Çimtaş'ta işçilerin kandırıldığı ortaya çıktı.

Bursa Gemlik'te kurulu fabrikada sözleşmenin resmen imzasıyla açıklanan anlaşmaya göre, daha önce tüm fabrikalarda MESS sözleşmesi diye yapılan açıklamanın yalan olduğu anlaşıldı.

Çimtaş'ın sadece Gemlik Serbest Bölge'de bulunan fabrikasında MESS sözleşmesi şartlarında anlaşılırken diğer

fabrikalarında ilk 6 ay için yüzde 12,5 oranında bir zammın verildiği görüldü. Yine kıdem konusunda da ciddi bir haksızlık olduğu bildiriliyor.

Bu satışın ve aldatmanın ortaya çıkmasıyla Çimtaş işçisi büyük tepki gösterdi. Temsilcilere çıkışan işçiler yer yer onlarla kavga noktasına geldi. Türk Metal temsilcileri de hesap makinasıyla dolaşıp tek tek işçileri ikna etmeye çalışıyorlar.

Fakat tepkiler yatışmak bir yana büyümeye devam ediyor. Çimtaş işçisi hem satıştan hem de kandırılmış olmanın dolaylı haklı olarak büyük bir öfke duyuyor.

Gelişmeler karşısında Çimtaş işçisine "yanlılıklar giderilecek sabırlı olun" şeklinde telkinde bulunan Çimtaş yönetiminin, bunu, işçiyi şimdilik susturmak daha sonra da geniş kapsamlı bir temizliğe başvurmak için yaptığını yoruluyor.

“Sorumlular patronlar ve patronları koruyanlar!”

Başbakan Binali Yıldırım, İstanbul'da düzenlenen 9. Uluslararası İş Sağlığı Güvenliği Kongresi'nde “iş kazalarının yüzde 80-85 insan hatasından, insan unsurundan kaynaklandığını” söyledi. Ancak açıklamasının devamında bu ‘insan hatasından’ “Eldiven takmaz, baret giymez, güvertede çalışır kemer takmaz” diyerek sadece işçileri kastettiğini anlamış bulunuyoruz.

Ölümlü iş kazalarında dünyada 3. Avrupa'da 1. sırada yer alan Türkiye'nin başbakanı olarak, Binali Yıldırım'ın İş Sağlığı ve İş Güvenliği Haftası'nda patronlarla aynı savunmayı yapmasını ise esasen şaşırtıcı bulmuyor, maliyetli olduğu gerekçesiyle iş güvenliği önlemlerini almayan patronları suçlamasını tabii ki beklemiyoruz. Ancak sadece 2018 yılının ilk dört ayında en az 575 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiğinden, bazı gerçeklerin de yeniden hatırlatılması gerektiğini düşünüyoruz.

İşçileri takmadığı baret için eleştiren başbakanın Türkiye'de neden sadece 3 tane meslek hastanesi olduğu gerçeği karşısında ne düşündüğünü merak ediyoruz. Ya da unutulmaması için aşağıda hatırlatacağımız örneklerden hareketle işçi sağlığı için “baret, eldiven, kemer” gibi önlemlerden daha fazlasına gerek olduğunu bu vesileyle bir kez daha hatırlatmak isteriz. Ki özellikle sendikası fabrikalarda bu gibi önlemler çoğunlukla sıcak yaz günlerinde işkenceye sebep olan, hiçbir koruyucu özelliği bulunmayan, çok ucuza mal edilen göstermelik önlemlerdir.

* Başbakan Binali Yıldırım'ın konuşmasında örnek gösterdiği, adı bir dönem iş cinayetleriyle anılan Tuzla tersanelerinde, ağırlık olması için kum torbası konulması gerekirken filikalara 16 işçi bin-



dirilmiş, bu yolla 3 işçinin ölümüne 13 işçinin yaralanmasına neden olunmuştu. Bunda da suçlu “baret, kemer, eldiven” takan ama kum torbası niyetine kullanılan işçiler miydi?

* Aralık 2005'te, Özay Tekstil fabrikasında beş kadın işçi yanarak can verdi. Peki, suçlu gerekli önlemlerin alınmadığı için çıkan yangında, mesaiden kaçmalarını için kapıları üzerlerine kilitlenen işçiler miydi?

* İstanbul'da 8 Eylül 2009'da sel sırasında Pameks Tekstil'de çalışan 8 kadın işçi boğularak can vermişti. Peki, suçlu insan taşınması yasak servis minibüsüne zorla bindirilen işçiler miydi?

* Kot kumlama işinde çalışan tekstil işçilerinin silikozis hastalığı sonucu ölmeleri de mi kendi hatalarıdır?

* Soma'da 301 “baretili” maden işçisi, Ermenek'te 18, Torunlar İnşaat'ta 10 ve Afşin Elbistan'da yaşamını yitiren 11 işçi de mi “baret, eldiven, kemer” kullanmadıkları için öldü?

* Tarım işçilerinin tıka basa dolduruldukları kamyonetlerde yaptıkları ölüm

yolculukları neden engellenememekte-dir?

* Adana'da 2013 yılında 13 yaşında pres makinesine sıkıştığı için hayatını kaybeden çocuk işçi Ahmet'i hangi baret kurtarabilirdi?

* 2017 yılında Adana Organize Sanayi Bölgesi'ndeki bir gübre fabrikasının çatı kaplamasını yapmak için vinçle çıkartılan 6 işçiden 5'i hayatını kaybetmiş, biri ağır yaralanmıştı. Sorumlu olan ölen işçiler mi, yoksa onları sigortasız çalıştıranlar ve denetlemeyenler midir?

* Mersin Serbest Bölge'de Mart ayında yaşanan ve kamuoyuna duyurduğumuz; kendi işi olmadığı halde, mesai saati bittikten sonra makine taşıttırırken, tamir edilmeyen bozuk asansörden düşerek ölen işçinin ölümünden kim sorumludur?

* Antep Akınal Tekstil'de 2017 yılında yaşanan ve kamuoyuna duyurduğumuz, elimizde resimli belgeleri olan işçinin feci şekilde can vermesinden kim sorumludur?

İşçi sağlığının ne denli önemsendiği gösteren şu örnekleri de hatırlatmak is-

teriz

* Başbakan olarak görev yaptığınız AKP hükümetleri tarafından tekstil dahil birçok iş kolu neden ağır ve tehlikeli işler arasından çıkarılmıştır?

* Yine sürekli olarak 50'den fazla işçi çalıştıran iş yerlerinde hastalanan veya iş kazasına uğramış işçilerin, iş yerine en yakın sağlık tesislerine taşınmaları için gerekli araç ve gereçler bulundurulacağı ibaresi olan İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Tüzüğü'nün 105 inci maddesi neden yürürlükten kaldırılmıştır.

* En çok iş kazasının yaşandığı İskenderun Demirçelik (İSDEMİR), İzmir Aliğa ve Bakırçay havzasındaki metal fabrikaları neden ağır iş kolları arasında değildir?

* Adana Ceyhan yolu üzerindeki ŞARA gibi ağır çalışma koşullarının olduğu metal fabrikaları neden denetlenmemektedir?

* Ayrıca hatırlatmak isteriz. İçme suyu kaynaklarının en bol ve temiz olduğu yerlerden biri olan Adana'da, Adana Organize Sanayi Bölgesi'nde on binlerce işçiye neden kokmuş kuyu suyu içirilmektedir. Özellikle yaz sıcaklarında bu sorun işçiler için ciddi bir sağlık problemi olmaktadır.

* Yaklaşık on bin işçinin bir arada çalıştığı Mersin Serbest Bölge'de bir sağlık kuruluşu, tek bir ambulans dahi neden yoktur?

Bu örnekler bile işçi ölümlerinin kaza değil cinayet olduğunu ve sorumlusunun işçiler değil önlem almayan patronlar ve patronları koruyanlar olduğunu göstermektedir. Yapılması gereken iş cinayetlerinde ölen işçileri suçlamak değil, işçi ölümlerini engellemek için gerekli tedbirlerin alınmasını sağlamaktır.

**DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI
(DEV TEKSTİL)**

9 Mayıs 2018

Başbakan iş cinayetlerinde işçiyi suçladı

AKP hükümeti döneminde iş cinayetleri katbekat artarken, sorumluluk her seferinde işçilere yükleniyor. AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın iş cinayetlerini “fitrat” olarak tanımlaması hafızalarda ki yerini korurken, Başbakan Binali Yıldırım da iş cinayetlerinde suçlunun işçiler olduğunu öne sürdü.

İstanbul'da düzenlenen 9. Uluslararası İş Sağlığı Güvenliği Kongresi'nde konuşan Binali Yıldırım, iş cinayetlerinde suçun büyük ölçüde işçide olduğunu savundu. Yıldırım şunları söyledi:

“Esasında iş hayatının tarihsel gelişimine baktığımızda iş kazalarının yüzde 80-85 insan hatasından, insan unsurundan kaynaklandığını görürüz. Hayatının büyük bir bölümünü ağır sanayide, gemi inşa sektöründe geçirmiş biri olarak, yaşayarak tecrübe ettiğim iş kazası ve iş sağlığıyla ilgili önemli anılarım var. Biz tersanede gemi yaparken çalışanlara baret giydirmek için alnımızın derisi çatırdı. ‘Bana bir şey olmaz’. Kardeşim sana bir şey olmaz deme canın bu kadar ucuz değil, çocuğun çocuğun var. Gele-

ceğin var. Eldiven takmaz, baret giymez, güvertede çalışır kemer takmaz. Sürekli peşlerinden koşacaksın. Her an başında duracaksın.”

Buna karşın, İşçi Sağlığı İş Güvenliği (İSİG) Meclisi'nin açıkladığı Nisan ayı iş cinayetleri raporuna göre, en az 177 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Ocak'ta en az 144, Şubat'ta en az 128, Mart'ta en az 126 ve Nisan ayında en az 177 işçi olmak üzere; 2018 yılının ilk dört ayında en az 575 işçi iş cinayetlerinde katledildi.

Direnişçi kamu emekçileri: “OHAL’e yeter, TAMAM”



OHAL kapsamında çıkarılan KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyelerinin İstanbul'daki direnişi devam ediyor.

DENİZLER DİRENİŞ ALANINDA ANILDI

Direnişte 63. haftanın geride bırakıldığı 5 Mayıs günü yapılan eylemlerde emekçiler 6 Mayıs 1972'de idam edilen devrimci önderler Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı andı. Saat 14.00'te Kadıköy Altiyol'da direnişlerine başlayan emekçiler "KHK'lar gidecek biz kalacağız" pankartını açarak basın açıklaması gerçekleştirirken Üç Fidan'ın fotoğraflarının yer aldığı "Mücadeleleri direnişimize ışık tutuyor" ozalitini de alana astılar.

Özgür Karadaş yaptığı konuşmayla Denizleri andı. Onların anti-empyalist mücadeledeki rolüne dikkat çeken Karadaş, sermaye devleti tarafından katledildiklerini, ancak mücadelelerinin bugün de devam ettiğini vurguladı. Direnişçi emekçilerden Mehmet Sarı ise AKP'nin OHAL ve KHK saldırıları ile kendilerini haksız hukuksuz bir şekilde ihraç ettiğini ve OHAL'de muhalif olan herkesin saldırılarla karşılaştığını, gözaltına alındığını, tutuklandığını söyledi. Sarı, açıklamanın devamında ihraçların yanı sıra taşeron işçilerinin karşılaştığı işsizlik saldırısını, kamusal alanların sermayeye peşkeş çekilmesini, özelleştirme saldırılarını, işçi ve emekçilere dayatılan sefaleti teşhir

ederek, bu sorunların artmasına neden olan OHAL ve KHK düzenine son verilmesi talebini dile getirdi.

Eş zamanlı olarak Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda başlayan eylemde yaptıkları açıklamada direnişçiler gece yarısı çıkarılan KHK'ların ardından beklendiği gibi iktidara biat etmediklerini, direndiklerini vurguladılar.

Avukatlar, öğrenciler, milletvekilleri, insan hakları savunucuları, gazeteciler, belediye başkanlarının tutuklandığı, ülkenin kocaman bir hapisaneye çevrildiğine dikkat çekilen açıklamada sadece kendileri için direnmedikleri, ihraç edildikten sonra intihar eden doktorların, akademisyenlerin de sesi oldukları belirtildi.

"EMEKÇİLERİN HAKLARI SEÇİM RÜŞVETİ OLAMAZ"

7 Mayıs günü direniş 64. haftasına girdi. Kadıköy Altiyol'da emekçiler adına basın açıklamasını okuyan Hüseyin Demir seçim nedeniyle bolca vaat bulunanların emekçilerin hakkı olanları rüşvet olarak dağıtmasını teşhir etti. Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndaki eylemde açıklamayı okuyan Nuğyen Nedim AKP'nin 15 Temmuz darbe girişimini bahane ederek kendisine muhalif olan her kesime çok yönlü baskılar yönelttiğine dikkat çekerek, buldukları kurumlarda cemaat yapılanmalarına geçit vermedik-

leri, parasız eğitim ve sağlık istedikleri için ihraç edildiklerini söyledi.

"İŞ CİNAYETLERİNE, ÇOCUK İSTİSMARINA, OHAL'E 'YETER, TAMAM'"

9 Mayıs günü direnişçiler destekçileriyle birlikte alanı düzenleyerek Bakırköy'deki eylemlerini başlattı. Okunan açıklamada şunlar söylendi: "150 binden fazla kamu emekçisini hukuksuz bir şekilde işten atmanıza 'yeter tamam' diyoruz. Bu ülkede çocukların, kadınların tacize, tecavüze, cinsel istismara uğramasına 'yeter tamam' diyoruz. Gün geçtikçe artan işçi ölümlerine, kölelik koşullarında ucuza çalıştırılarak emeğimizin sömürülmesine 'yeter tamam' diyoruz. OHAL düzenine, KHK zulmüne 'yeter tamam' diyoruz. Doğanın talanına, yaşam alanlarımızın betonlaştırılmasına, yok edilmesine 'yeter tamam' diyoruz. Eğitimin gericileştirilmesine, sağlığın niteliksizleştirilmesine, hastanelerin satılmasına, gazetecilerin, avukatların, milletvekillerinin, sendikacıların tutuklanmasına, sizlere muhalif olan, sesini çıkaran herkesi susturmaya çalışıp işten atmanıza 'yeter tamam' diyoruz."

Kadıköy'de de muhalif kesimlere baskılara ve ülkenin büyük bir hapisaneye çevrilmesine dikkat çekilerek KHK'lar iptal edilene ve emekçiler işlerine dönene kadar direnişin süreceği vurgulandı.

Ankara'da direnişçilere gözaltı saldırısı

Ankara'da KHK'larla ihraç edilmelerine karşı direnen kamu emekçileri 5 Mayıs günü de polis saldırısıyla gözaltına alındı.

Her gün saat 13.30'da 'İşimizi geri istiyoruz' talebiyle gerçekleştirilen eylemde, 5 Mayıs günü polis saldırısı sonucu Mehmet Dersulu, İlker Işık ve Derviş Lermi gözaltına alındı.

İşyeri önünde Zeynep Yerli ile sürdürdüğü eylemi bitirdikten sonra her Cumartesi saat 14.00'te Sakarya Caddesi'nde oturma eylemi yapmaya başlayan Cemal Yıldırım'ın bu hafta "OHAL değil özgürlük! Perihan Pulat onurumuzdur!" şiarlı dövizleriyle gerçekleştirmek istediği eyleme saldıran polis Cemal Yıldırım, Eser Budak ve İbrahim İnan'ı gözaltına aldı.

Öte yandan 9 Kasım 2016 tarihinde Nuriye Gülmen'in başlattığı Yüksel direnişi de her gün polisin gerçekleştirdiği işkenceli gözaltı saldırılarına karşın sürüyor. Her gün 13.30 ve 18.00'de Konur Sokak'ta toplanan direnişçilerin açıklama yapmasına dahi izin vermeden saldıran polis emekçileri işkenceyle gözaltına alıyor.

KHK'yla ihraç edilenlere binlerce yıllık ceza!

AKP iktidarının darbe girişimini fırsata çevirerek ilan ettiği OHAL kapsamındaki KHK'larla ihraç edilen kamu emekçileri, adeta "sivil ölüm"e mahkum ediliyor.

1-7 Mayıs tarihleri arasındaki hak ihlallerini derleyen CHP Ankara Milletvekili Şenal Sarıhan, İŞKUR programına katılmak isteyen KHK ile ihraç edilmiş bir kamu görevlisine, "Son katıldığınız kurs ile Milli Güvenlik, kamu güvenliği, terör, KHK vb. nedenler ile yaptırım uygulanmıştır. 31.12.9999 tarihine kadar başvuru yapamazsınız" denilerek başvurusunun reddedildiğini belirtti.

Yanı sıra, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı bünyesindeki Ulusal Yapı Denetim Sistemi'ne kayıtlı olan KHK'lı mühendis ve mimarların, yapı denetim şirketlerinde çalışmasının 3025 yılına kadar engellendiği ortaya çıktı.

Kayseri 1 Mayıs'ı üzerine...

Kayseri'de 1 Mayıs'a sınıfın katılımı geçmiş yıllara göre dikkat çekici ölçüde artmıştı ve daha da fazla olabilirdi. Kapitalistlerin bu durumu fark edip bir gün çalışmaya iki günlük ücret vermeleri, zorunlu çalışma ve gerekirse gelmeyenleri işten çıkarma vb. tehditlere başvurmaları katılımın daha fazla olmasını bir parça engelledi.

Kayseri'de iki ayrı 1 Mayıs gerçekleştirildi. Türk-İş başlangıçta "Biz de 1 Mayıs'ta Kayseri'deyiz" demişti. Hatta tertip komitesine gireceğini açıklamıştı. Ancak son dakikada, merkezin ayrı kutlama istediğini söyleyip, birleşik 1 Mayıs'a kapıları kapattı. Türk-İş'e bağlı olan ve ortak 1 Mayıs meydanında yer alan tek sendika TÜMTİS oldu. Türk-İş görüntüyü kurtarmak için saat 13.00'te yaklaşık 300 işçinin katılımıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Türk-İş ağalarının 1 Mayıs ile ilgili başvurunun yapıldığı dakikalarda Emniyet Müdürlüğü'ne giderek "biz yokuz" deyip, kolluğa yaranmaya çalışmaları ise bu 1 Mayıs'tan ona yazılan yeni bir utanç oldu.

Geçen yıl olduğu gibi ortak miting için KESK ve DİSK başvuru yaptı. 1 Mayıs mitingi Mimar Sinan Parkı'nda saat 16.00'da başladı. 1 Mayıs alanına işçi ve emekçiler farklı noktalarda kortej oluşturup yürüyerek geldiler. Bu da Kayseri'nin dört bir yanında 1 Mayıs heyecanının hissedilmesine neden oldu.

Kayseri İşçi Birliği, Sivas Caddesi'nde Stad İşmerkezi önünde toplandı ve kortej oluşturdu. Kayseri İşçi Birliği imzalı "İşten çıkarmalar yasaklansın! Yaşasın 1 Mayıs!" pankartı arkasında bir araya gelen işçilerin çoğunluğunu toplu işten çıkarma saldırısına uğrayan Işık Soba işçileri oluşturuyordu.

BDSP de buluşma noktası olarak Sivas Caddesi'ni belirlemiştir. "Savaşa, sömürüye baskı ve gericiğe karşı mücadeleye!" şiarının yer aldığı BDSP pankartı altında bir araya gelen işçi ve emekçiler burada kortej oluşturdu.

Mitingde "işçilerin birliği" vurgusu öne çıktı. Bunda işçi katılımının geçmiş yılları aşan bir düzeyde olması etkili oldu. OHAL'e rağmen yaklaşık dört bin işçi ve emekçi 1 Mayıs'a katıldı. Tertip komitesi adına konuşan Ulaş Apaydın'ın, "Karanlığa teslim olmayacağız. İşsizliğe teslim olmayacağız. İşten çıkarılan ve bugün alanda olan Işık Soba işçilerinin, Solon işçilerinin mücadelesi mücadelemizdir" vurgusu işçi katılımının yoğun olmasının ayrı ele alınamaz.

Kayseri 1 Mayıs'ında 12 Eylül'den son-



ra bir ilk de yaşandı. Kırıma uğrayan Işık Soba ve taşeron işçiler kürsüden 1 Mayıs kitlesine seslendiler. Işık Soba ve Solon işçileri adına yapılan konuşma alandaki kitle tarafından coşkuyla karşılandı.

Bu yıl ilerici ve devrimci hareketin zayıflayan katılımı dikkat çekiciydi. Tablo giderek zayıflayan ve iddia kaybına uğrayan sol hareket tablosunun göstergesiydi. Daha önceki 1 Mayıslar'da gerek DHF, gerek Halk Cephesi, gerek ESP pankart veya en azından flamlarıyla Kayseri 1 Mayıs'ında yerlerini alırlardı. Bu defa devrimci demokrat yapılardan herhangi biri pankart veya flamlarıyla alanda yoktu. Bunun tek istisnası 10 kişilik bir katılımı Kaldıraç çevresinin 1 Mayıs alanında yerini almasıydı.

Zayıf bir görüntü veren diğer bir kesim ise reformist yapılardı. HDP son derece zayıf bir katılımı 1 Mayıs'ta yerini alırken, ÖDP pankart açmadı. Birleşik Haziran Hareketi'nin katılımı bu yıl geçen yıla göre çok daha iyiydi. Kayseri 1 Mayıs'ı içinde reformist yapılardan en kitlesel olanı EMEP'ti. EMEP'in Kayseri İşçi Birliği pankartı altında yerini alan Işık Soba işçilerinin alana girdikten sonra arkalarından pankart gezdirmesi ve temas kurmaya çalışması oldukça komik ve popülist kimliklerinin yansımasıydı.

Komünistler tüm olanaklarıyla devrimci ve en fazla işçi katılımı olan 1 Mayıs hedefine kilitletiler. Bu çerçevede 1 ay öncesinden 1 Mayıs'a yönelik faaliyetlerini planladılar. En fazla işçi katılımı hedefiyle merkezinde işçilerin olduğu propaganda ve ajitasyon faaliyetini kesintisiz sürdürdüler. İşçi toplantıları düzenlediler. Organize sanayi bölgelerinde

1 Mayıs çağrısını yükselttiler. Sürekli artan bir tempoyla 1 Mayıs sabahına kadar çalışmalarını kesintisiz olarak sürdürdüler. Kayseri'de sınıfın nabzının attığı her yerde sınıf devrimcileri vardı.

Bunun yanı sıra sınıf devrimcileri 1 Mayıs hazırlık çalışmasının sağlam bir politik içerikle sınıfa ulaştırılmasını önemsediler. "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarıyla yaygın bir politik çalışma yürüttüler. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler arasında, Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlığa ortak olan AKP hükümetinin gerçek yüzünün teşhirini yaptılar. Kitlesel işten çıkarmalar, iş cinayetleri, sigortasız işçi çalıştırma, kıdem tazminatlarının gasp edilmesi, kiralık işçilik, sefalet ücretleri, uzun süreli işçi çalıştırma vb. konularda sınıf devrimcileri birçok farklı araçla işçi sınıfını vahşi sömürü ve baskıya karşı mücadeleye çağırdılar.

Komünistler 1 Mayıs hazırlık sürecinde merkezi propaganda-ajitasyon araçlarını ve yerelin ihtiyaçlarını da hesaba katan özgün araçları da kullandılar. Örneğin fabrikalarda yaşanan sorunları içeren çağrı bildirimlerini ve bunu genel olarak işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlayan araçları kullanmayı önemsediler. Keza 1 Mayıs öncesi ve sırasındaki çalışmaya yönelik olarak kullanılan materyalleri sınıf içinde kalıcı mevziler kazanmaya hizmet edecek bir tarzda planlandılar. Elbette işçilerin iktisadi sorunlarını ele aldılar ancak bununla yetinmediler. İşçilerin 1 Mayıs eyleminin öznesi haline getirilmesi ve iktisadi sorunların dışındaki siyasi gelişmelere karşı duyarlı olmaları için de çaba gösterdiler.

Diğer yandan komünistler 1 Mayıs'ı sınıf içinde örgütlülüğü arttırmanın aracı olarak ele aldılar. Bu çerçevede işçi kıyımının yaşandığı Işık Soba ve Solon işçileriyle kitlesel hazırlık toplantıları örgütlediler. Erbosan, Devcioğlu, Kumtel, Milenyum metal fabrikaları işçileri ile 1 Mayıs'ı tartıştılar.

Bir ay süren çalışma kadro düzeyinde sürece müdahalede de güç kazanıldığını gösterdi. Bu durum 1 Mayıs çalışmasını enine boyuna daha güçlü bir şekilde sürdürmeye dayalı politik tutumumuzun yaşam bulmasında kolaylık sağladı. Bu yıl 1 Mayıs'ta ortaya çıkan tablo sınıf dostlarımızı sevindirdi. Kurum yöneticilerinin ortaya çıkan tablodan duydukları memnuniyeti komünistlere ifade etmeleri bu durumun yansımasıydı.

Komünistler 1 Mayıs tablosundan aldıkları güçle sınıf içerisinde odak olma konularını daha da perçinleyeceklerdir. Açtıkları alanlar üzerinden etkili bir örgütlenme pratiği sergileyeceklerdir. Faaliyetin örgütsel anlamda sonuçlar üretebilmesi, yeni birtakım mevzilere kavuşulabilmesi ve en önemlisi de kadrosal potansiyelin artması için ve var olan kadro potansiyelinin sürekliliği ve istikrarı sağlanarak çalışmanın içine çekilmesi için çok daha yoğun, planlı ve hedefli bir çalışma pratiği ortaya koyacaklardır. Özellikle fabrika çalışması üzerinden işyeri taban örgütlülükleri geliştirebilmek, sendikal mevziler elde edebilmek vb. hedeflerle sürece yükleneceklerdir.

1 Mayıs'ı kazandık, 1 Mayıs'la kazanacağız!

Çorlu 1 Mayıs'ının ardından...

İşçiler, emekçiler ve öğrenciler ne diyor?

Kamu emekçisi bir kadın: Her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'ta alandaydım. Bence bu yılki 1 Mayıs'ta işsizlik, zamlar vb. gibi sorunlara, emperyalist savaşa ve ücretli kölelik düzenine karşı tepkimizi öne çıkarmamız önemliydi.

1 Mayıs öncesi toplantılar, piknik, eğitim çalışmaları gibi yoğun faaliyetleri 1 Mayıs sonrasında da devam ettirmeliyiz. Yıl boyunca her türlü başarılarımızı güvenlelemek için örgütlenme seferberliğini sürdürürebilmemiz gerekiyor.

Coca Cola işçisi: Her şeye rağmen; baskıya, yoksulluğa, gericiliğe rağmen işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler yine binler, on binler olarak Türkiye'nin ve dünyanın her yerinde alanlardaydı. Bu yıl coşku daha da fazlaydı, özellikle Çorlu'da. Çünkü oldukça fazla emek harcadık bu 1 Mayıs'ta. Bizleri görmezden gelen, kendini dayatan ve onların kuyruğundan ayrılmayan anlayışlara karşı protestomuz çevreden bile çok büyük ilgi gördü. Demek ki kendimizi anlatabilmişiz, bu da başka bir olumluluktadır.

Beybo Tekstil işçisi: 1 Mayıs'ı Çorlu'da oldukça coşkulu kutladık. Protestomuz çok yerindeydi. Fakat genel olarak katılımın az olduğunu düşünüyorum. Çalıştığım fabrikadaki birçok arkadaşımıza haber verdiğim halde iki kişi ancak gelmişti. İşçi arkadaşlar korkuyorlar. Çok da haksız sayılmazlar, işten atılmak tehlikesi var sonuçta. Fakat örgütlenip çoğalabilsek, biz daha güçlü oluruz, korkularımız gereksizleşir.

Umarım önümüzdeki yıl çok daha



güçlü alana çıkacağız.

Çerkezköy Uğur Tekstil işçisi: Bu sene sendikamızın pankartı arkasında daha fazla işçi vardı. Özellikle tekstil işçilerinin yoğun olması bence büyük bir önem taşıyor. Bu artık yol katetmeye başladığımızı gösteriyor. Pankartımız arkasındaki coşku ve düzen tekstil ve diğer sektörde çalışan işçi kardeşlerimizi de etkileyerek kortejimize katılmalarını sağladı.

Şimdi bu asgari başarıyı güce dönüştürmeli, hiç zaman kaybetmeden örgütlenmeye, fabrika zeminlerinde birliğimizi oluşturmaya, faaliyete daha fazla yoğunlaşmaya devam etmeliyiz. Gelecek yıl daha kitlesel bir şekilde alana çıkmayı hedeflemeliyiz.

Eski bir B/S/H işçisi: Bu sene de Çorlu'da taleplerimizle, sloganlarımızla alandaki yerimizi aldık. 1 Mayıs'ı, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününü mücadele alanlarında tüm ayak oyunlarına rağmen anlamına uygun bir biçimde kutladık. Tabii ki bir mücadele

günü olarak bu gibi günleri daha anlamlı kılmak için fabrikalardan sloganlarla alanları doldurmalıyız. Ama bunun için daha fazla emek harcamalı mücadelemizi sonrasına taşımamız gerekiyor. Bugün alanlara gelmekten korkan işçi arkadaşlarımızın da bu mücadelede yerlerini almalarını sağlamalıyız.

Şimdi bize düşen görevler daha fazla. İşçi sınıfının kurtuluş mücadelesini, sınıfa karşı sınıf mücadelesini büyütecek bir yoğunlaşma ile geleceğe hazırlanmalı, bıkmadan usanmadan işçileri mücadeleye çağırmalıyız. Bizlerin kurtuluşu seçim sandıklarında değil, mücadele alanlarında, sokaklardadır.

Çerkezköy'den bir metal işçisi: 1 Mayıs düzenin seçim oyununun gölgesinde kaldı. Sermaye düzeni derin bir yöneteme krizi içinde olduğu için, üstüne bir de toplumsal dayanağını gün geçtikçe kaybeden AKP'nin oy kaybının önüne geçmek amacıyla aldığı erken seçim kararı ile birlikte herkes yüzünü seçim san-

dığına döndü. Sanki 24 Haziran'da AKP giderse işçilerin tüm sorunları ortadan kalkacak. Başta CHP olmak üzere herkes umut tacirliği yapıyor.

1 Mayıs kürsülerinden bu sene işçilerin sorunlarının çözümü için sandık işaret edildi. 90 yıllık cumhuriyet tarihinde işçi sınıfı sorunları seçimlerle değil, işgal, grev ve direnişlerle çözüldü. Seçim sandıklarından ise işçi sınıfına hep ihanet, satış ve kölelik çıkmıştır. Çünkü hangi parti seçimleri kazanırsa kazansın işçilerin payına hep sömürü düşmüştür. Evet arkadaşlar, işçiler sermaye ve düzen partilerinden bağımsız örgütlenmeye sahip olmadığı için kendi günümüzü yeteri kadar sahip çıkmadık. Ancak bu böyle gitmez. Tüm işçi kardeşlerimi 1 Mayıs'ları tarihsel içeriğine uygun bir şekilde kutlamak ve taleplerimizi haykırarak için şimdiden önümüzdeki 1 Mayıs için örgütlenmeye ve mücadeleye çağırıyorum.

Çorlu 1 Mayıs'ı: Herkes kendi bayrağı altına!

Ön hazırlık sürecinden sonuna kadar 1 Mayıs'ın anlamını silikleştirmeye ve içeriğini boşaltmaya çalışanlara inat, anlamına ve devrimci özünü uygun bir biçimde alanlarda olduğumuz, taleplerimizi ve sloganlarımızı gür biçimde haykırdığımız bir 1 Mayıs'ı daha geride bıraktık.

1 Mayıs tüm dönemlerde işçi sınıfı ve burjuvazinin karşı karşıya geldiği, karşılıklı güçlerini sınırdığı bir mücadele günü olarak yaşanagelmıştır. Çorlu'da bu seneki 1 Mayıs da tam olarak herkesin hangi saflarda olduğunu en net biçimde gösterdi. Bir tarafta sözde kendilerini solcu ve sosyalist ilan edenlerin, CHP'nin ve onun arka bahçesi olan sendikalara çöreklenmiş bürokratların oluşturduğu, 1 Mayıs'ın özünü anlamaktan uzak olanlardan müteşekkil blok vardı. Diğer tarafta ise işçi sınıfının devrimci mücadelesini örgütlemek için emek

harcayan işçi ve emekçiler, kadınlar ve gençler olarak bizler...

1 Mayıs'ta bir kez daha herkes kendi mücadele bayrağı altında toplandı. 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltan CHP ve onun bu ayak oyununa biat edenlere dair söylenecek çok bir şey yok. Sadece bir sermaye partisi ile tüm ufukları düzen sınırlarında olan ve kalpleri parlamenter mücadelede atanların bir kez daha nasıl bir anda kusursuzca yan yana geldiğini gördük. Kuşkusuz sınıfsal ve tarihsel olarak durdukları yer bu durumu doğrulamıştır. Ama işçi sınıfının mücadele bayrağını ellerinde taşıyan bizler hiçbir biçimde işçi sınıfının bilincinde yanılmazlara izin vermeyeceğiz. Tam da bu 1 Mayıs'ta bu bilinç ve sorumlulukla ha-

reket ettik. En başından örgütlenişine ve eylemin gerçekleştiği güne kadar bu taleplerimizle, sloganlarımız ve ajitasyonlarımızla sermaye düzenini ve onun partilerini teşhir ettik. İşçileri-emekçileri, emekçi kadınları, gençleri mücadeleyi büyütme, sokağa çıkmaya çağırdık. İşçi sınıfının kurtuluşunun seçim sandıklarında değil, devrimci mücadelede olduğunu söyledik.

Bu devrimci duruşumuzla ve sloganlarımızla miting alanında yerimizi aldık. Kortejimizde yer alan işçiler en başından sonuna kadar tüm sloganlara büyük bir coşku ile katıldı. Yürüyüş esnasında bir dizi emekçi bizim duruşumuzu, pankartımızı görerek bizlerle yürüdü. Kimsenin slogan atmadığı, sessiz sedasız yürüdü-

ğü bu mitingde pankartımız arkasında yürüyen tüm işçiler ve emekçiler, kadınlar ve gençler devrim ve sosyalizm sloganlarını büyük bir coşku ile attılar. Aslında en önemlisi de saflarımızda yürüyen herkes eylem alanına katılmama tutumunu olumlu karşıladı, doğru olanı yaptığımızı söyledi. Alana girmeden sermaye partilerini teşhir eden konuşmamız da çevredeki emekçilerden alkış aldı.

Birileri bu düzenin çürümüş ve konuşmuş çöplüğünde ya da onun sınırlarında debelene dursun... Bizler sınıfın devrimci mücadelesini örgütleme çabamızda ısrar edeceğiz. Er ya da geç söylediğimiz doğrular miting gününde olduğu gibi karşılığını bulacak, işçiler, emekçiler, ezilen halklar, kadınlar ve gençler devrim saflarına katılıp mücadeleyi büyütecektir.

TRAKYA'DAN DEVRİMCİ BİR METAL İŞÇİSİ

24 Haziran seçimleri üzerine...

Düzene kar

1- Türkiye çok yönlü kriz koşullarında yeni bir erken seçim sürecine girmiş bulunuyor. Krizin gitgide ağırlaşması, seçimlerin erkene alınmasının asli nedeni ve dolaysız bir itirafıdır. Dinci-faşist iktidar böylece, bir yandan daha fazla yıpranmadan mümkünse seçmen desteği ile güç tazelemeyi, öte yandan ise krizin ekonomik-mali cephesinin gerektirdiği faturayı yeni bir sosyal yıkım programıyla bir an önce emekçilere ödettirme olanağı elde etmeyi amaçlamaktadır.

2- Seçim blokları, seçim sürecinin düzen siyasetinde bir iç çekişmeye sahne olacağını göstergesidir. Fakat seçimlerin ardından karşı karşıya kalacak olan, bir bütün olarak sermaye düzeni ile işçi sınıfı ve emekçilerdir. Seçimlerin sonucu ne olursa olsun, kazananların ilk işi, ekonomik-mali krizin birikmekte olan faturasını işçilere ve emekçilere ödetmek olacaktır. Dinci-faşist iktidar bunu sürmekte olan baskı ve zorbalığın dozunu iyice arttırarak yapacaktır. Düzen muhalefeti ise aynı şeyi, "normalleşmeye geçiş", "demokrasinin onarımı", "adaletin yeniden tesisi" vb. aldatıcı söylemlerin gürültüsüyle örtmeye çalışarak yapacaktır. Devrimciler ve toplumsal muhalefet güçleri bu gerçeği göz önünde bulundurarak, seçimlerden çok, sonrasına hazırlanmalıdırlar.

3- TKİP'nin seçimlere ve burjuva temsili kurumlara ilişkin politikasının genel ilkesel çerçevesi ve politik amaçları en açık ve özlü biçimde birçok vesileyle ortaya konulmuştur:

"Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, bizzat bu çaba içinde parlamentarizmi en etkin biçimde teşhir ederler ve bu konuda kitlelerde en ufak bir yanılsamaya mahal vermemeye özel bir dikkat gösterirler. Seçimler süreci ve olanaklı olduğu ölçüde parlamento kürsüsü, onlar için, temel yapısı ve kurumlarıyla burjuva düzeni, bu arada bizzat burjuva parlamentosunun iç yüzünü ve temel işlevini teşhir etmenin; devrimci ilke ve amaçları propaganda etmenin, kitlelere gerçek kurtuluş yolunu göstermenin bir aracından ve fırsattan başka bir şey değildir. "Seçimler dönemi burjuva düzen



partileri için, hoşnutsuzluğu büyümüş ve sorunlarına çözüm arayışları peşindeki kitleleri sahte vaatler ve çözümlerle aldatmanın, onları kendi bağımsız güçleriyle siyasi yaşama katılmaktan alıkoymanın, parlamento dışı sınıf mücadelesinin önünü kesmenin bir olanağıdır. Tersinden devrimci sınıf partisi içinse, parlamenter hayalleri darbeyle devrimci sınıf bilincini ve mücadelesini geliştirmenin temel önemde bir fırsattır. Bu çerçevede komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların birliğini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede onlar kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ve bildireleriyle değil, kendi bağımsız devrimci sınıf programlarıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar."

4- Bu genel çerçevenin gündemdeki seçimlere uygulanması bazı özgünlük-

ler taşımaktadır. Bunun asli nedeni çifte seçimin ilkiyle ilgilidir. Gündemde olan yalnızca parlamento seçimleri değil, fakat aynı zamanda ondan da önemli ve öncelikli olarak Cumhurbaşkanlığı seçimleridir. Üstelik dünkü biçimiyle değil, hileli 16 Nisan referandumuyla kotarılmış yeni anayasal çerçeveye uygun bir cumhurbaşkanlığı seçimi. Söz konusu olan bir temsili kuruma temsilci seçmek değil, fakat doğrudan yürütmenin başının (ve onun üzerinden de yürütme organının) seçimidir. Gündemdeki seçimlerde yeni ve alışılmadık olandan farklı yan budur.

Anayasa referandumunda topluma, tek adam diktatörlüğüne anayasal çerçeve kazandıracak bir anayasa değişikliği sunuluyordu. Komünistler olarak sınıfa ve emekçilere bu saldırının mahiyetini açıklamalı ve onları buna karşı direnmeye ve bunu sandıkta da hayır deme tutumuyla birleştirmeye çağırmalıydık. Yaptığımız da bu oldu. Elbette bunu kendi bağımsız konumumuz, platformumuz ve tutumumuz üzerinden yaptık. Oysa şimdi gündemde olan Cumhurbaşkanlığı seçimi ile, hileli referandumla kotarılan anayasal değişiklik çerçevesinde, sermaye

ve devletin yürütme gücü, yani devlet başkanı ve onun başkanlığındaki hükümet seçiliyor.

5- Burjuva devlet aygıtının başına geçecek kişiyi seçmek ya da bu konuma bizzat talip olmak, doğası gereği devrimci partilerin işi değildir, olamaz. Bu, burjuvazi adına yönetime talip olmakla aynı şeydir. Buna yönelik her eğilim ve girişim, devrim davasından tümüyle kopmak, kurulu düzen saflarına katılmak anlamına gelir. Geçen yüzyılın başında ve marksist ilkelere biçimsel bağlılığını henüz sürdürüyor görüldüğü bir sırada, II. Enternasyonal için bile bu böyleydi. O zamanlar yürütme organına talip olmak bir yana, burjuva hükümetlere bakan vermek gibi daha sınırlı ve masum görünen bir girişim bile "davaya ihanet" sayılabilmşti (kötü ünlü Millerand tartışması). Bu örneği, konunun özel ilkesel anlamını ve önemini vurgulayabilmek üzere özellikle hatırlatmış oluyoruz.

6- Büyük bir bölümüyle devrimi ve devrimci ilkeleri bir yana bırakmış Türkiye solu, sorunun bu yönünün farkında bile görünmüyor. Mümkünse aday çıkarmaya yönelik başarısız ittifak çabalarının ardından şimdilerde de destekleyecek

Şİ DEVRİM!

aday aramak (ve örneğin HDP adayı şahsında bulmak!) bunun ifadesidir. Öte yandan sorun hiç de “tek adam” diktatörlüğü sorunu falan da değildir (Solda Cumhurbaşkanlığı seçimine katılmama-yı bununla gerekçelendirenler de var). Sorun dosdoğru burjuva devlet aygıtının temel sınıfsal niteliği, yapısı, işlevi ve işleyişiyle ilgilidir. Bu konuda emekçi kitlelerde en ufak bir yanılgı, kafa karışıklığı ya da hayal yaratmamakla ilgilidir. “Tek adam” diktatörlüğü ya da “kuvvetler ayrılığı”nın iyi kötü yürürlükte olduğu normal bir parlamenter düzen, her iki durumda da sorun özüt itibarıyla aynıdır.

7- Parlamento seçimleri içinse yurarda (3. Madde) verdiğimiz ilkesel çerçeve gündemdeki seçimler için de geçerliliğini korumaktadır. Yeni cumhurbaşkanlığı sistemiyle parlamentonun iyice işlevsizleştirilmiş olması bir gerçektir, ama bu bizim değil düzen siyasetinin bir sorunudur. Bizi parlamentonun her zaman ve her durumda biçimsel ve sahte kalan işlevi değil, fakat kürsüsü, bu kürsüden devrimci amaçlarla yararlanmak ilgilendirmektedir. “En gerici parlamentolardan” bile devrimci amaçlarla yararlanmak politikasının dayanağı da bu ele

alıştır.

8- Sınıf devrimcileri bugüne kadar bir dizi parlamento ve yerel yönetim seçimlerine, seçim atmosferinden devrimci amaçlarla en iyi biçimde yararlanabilmek üzere, bağımsız adaylarla katıldılar. Her seferinde bunu etkin bir kampanya halinde örgütlemeye çalıştılar. Baskın seçim halinde bu denli dar bir zaman dilimine sıkıştırılmamış olsaydı eğer, koşul olarak getirilen ağır haraca rağmen yine aynı biçimde davranmak yoluna gitmeleri gerekirdi. Oysa mevcut durumda bu ödenecek haraca geçecek denli işlevli olmayacaktır. Sınıf devrimcileri buna rağmen seçimlere etkin bir kampanya ile katılmak sorumluluğu ile yüz yüzedirler. Aday üzerinden katılım, biçimsel bir imkandır. Bu olmadan da seçim atmosferinden devrimci amaçlarla etkin biçimde yararlanılabileceğini somut olarak göstermek zorundayız. Olağanüstü koşullara rağmen, seçim atmosferinden en iyi biçimde yararlanarak, programımızı ve taktik platformumuzu başta işçiler olmak üzere geniş emekçi kitlelere taşımak, temel ve güncel talep ve şiarlarımızı yaygınlaştırmak, bu süreci yeni güçlere ulaşmanın ve örgütlemenin ze-

minine çevirmek, biz komünistleri bekleyen güncel sorumluluktur.

9- Günümüz Türkiye’inde halen keyfi ve kurlsız bir tek adam rejimi egemen. Dinci-faşist iktidarın gündemdeki seçimler üzerinden asıl amacı, bu durumu pekiştirmek ve olanaklıysa kalıcılaştırmaktır. Güncel planda dinci-faşist iktidara karşı mücadelenin özel önemi buradan gelmektedir. Komünistlerin seçim dönemi çalışması, esas hedefi dinci-faşist iktidar olan, ama bu iktidar ile kurulu düzen arasında organik ilişkiyi göstermeye özel bir biçimde yoğunlaşan bir siyasal kampanya halinde yürütülecektir. Sermaye kodamanları önünde OHAL’i kullanarak grev hakkını tümüyle gasp etmiş bulunmakla övünen bir “sermaye diktatörü” ile yüz yüzeyiz. 16 Nisan referandumunu için ileri sürülen temel şiar bugün de aynı ölçüde güncel ve işlevseldir: “Sermayenin diktatörüne de diktatörlüğüne de HAYIR!” Sermayenin diktatörü ile diktatörlüğüne bir arada vurmaları, ikisi arasındaki organik ilişkiyi işçiler önünde tüm açıklığı ile ortaya koymalıdır.

10- Seçimlerde kitlelere sonuçta sandıkta ne yapmaları gerektiğine ilişkin somut çağrı, genellikle seçim politikasının

en önemli ve öncelikli yönü kabul edilir. Gerçekte bu parlamentarist bakış açısının ürünü ve ifadesi bir önyargıdır. Esas olan her zaman temel gerçekleri ve devrimci çıkış yolunu emekçi kitlelere anlatmak, onları örgütlü mücadele alanına çekmeye çalışmak, seçimlerden de tam da bu amaçla yararlanabilmektir. Ötesi güncel açıdan esasa ilişkin bir sorun değildir. Zira devrimcilere yakınlık duyan kitleler bile çoğu kere kısa dönemli kaygılar ve beklentilerin etkisi altında oylarını kullanma yoluna giderler. Dolayısıyla asıl önemli olan, seçim atmosferinden de en iyi biçimde yararlanarak, onlara anlamı ve önemini yarın çok daha iyi anlayabilecekleri gerçekleri en iyi biçimde anlatabilmektir. Sınıf devrimcileri seçim çabalarında sorunun bu yönüne yoğunlaşmalıydılar. Kendi adaylarından yoksun oldukları bir durumda, “Düzen partilerine oy yok!” çağrısı ve “Düzene karşı DEVRİM!” kapsayıcı şiarı, bir arada yeterli açıklıkta bir tutumun ifadesidir.

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ

8 Mayıs 2018

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Sermayenin tek derdi, kurulu düzenin sorunsuz işlemesidir. O bunu sık sık “güven” ve “istikrar” olarak tariflemekte, bunu riske atan her türlü gelişmeden nefret etmektedir. Elinden geldiğince bunun korunması için çabalayıp durmaktadır. Bu çerçevede düzen siyasetine sürekli ayarlar vermeye çalışmakta, kimi zaman uyarılar yapmaktadır.

Düzen siyaseti açısından önemli bir gelişme olarak erken seçim gündeme gelince TÜSİAD’ından MÜSİAD’ına düzenin temel sermaye güçleri kendi çıkar ve beklentileri üzerinden çeşitli açıklamalar yaptı, temennilerini dile getirdi.

TÜSİAD ilk elden, “2018 yılının yapısal reformlar ve enflasyonla mücadele yılı olmasını bekliyorduk” diyerek tepki verdi. TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik; “Erken seçim yapmak yapısal reform ve enflasyonla mücadele sürecini tamamen ortadan kaldırır. OHAL sürecinde seçim, Türkiye’yi dış dünyada zorda bırakır. Bugüne kadar cumhurbaşkanı,

Sermayenin erken seçim umudu

başbakan ve diğer siyasi liderlerden seçimlerin zamanında yapılacağına dair aldığımız mesajları tamamen desteklemiştik” dedi. Ancak kısa bir süre sonra ikinci bir açıklama ile erken seçimle ilgili “tepki”ni değiştirerek, erken seçimin “hayırlara vesile olmasını” diledi. “Seçim sürecinin özgür, demokratik ve adil bir ortamda gerçekleşmesini temenni ediyoruz” demekle yetindi.

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği erken seçimi alkışlayarak, “İş dünyamızı rahatsız eden belirsizliklerin bir an önce ortadan kalkması ve ekonomik reform gündemimize daha iyi odaklanabilmemiz açısından 24 Haziran 2018 tarihi son derece yerinde bir tercihtir” dedi. MÜSİAD ise istikrar ortamını sürdürmek ve yakın coğrafyadaki “siyasi ve fiziki hareketlilik karşısında doğru pozisyon”

alabilmek için “Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi”ne bir an önce geçilmesinin gerektiğini vurguladı.

Türkiye dünyada en yüksek cari açığa sahip ülke durumundayken, enflasyon çift haneli, işsizlik yükselişte, döviz kurları tırmanışta iken tüm renkleriyle sermaye çevrelerinin kaygıları ortaktır. Sürdürülemez olan hali bir nebze de olsa kurtarmak, gemilerini “güvenli”, “istikrarlı” sularda yüzdürmek istiyorlar. “Erken seçimin belirsizlikleri azaltıp istikrarı sağlamaya yardımcı olacağını” uman sermaye sözcüleri ülke ekonomisinin “öngörülemez” olduğunu da itiraf ederek, “bu sorunun 2019’a kalmadan” çözülmesini umduklarını da dile getiriyorlar. Böylece erken seçim kararının temelinde hangi ihtiyacın ürünü olduğu da açığa çıkmış olmaktadır.

Esasen erken ya da zamanında seçim olsa da, sermaye sınıfının aradığı “güven ve istikrar” ortamı gelmeyecektir. Yaşanan, kapitalist düzenin işleyişinin doğrudan sonuçlarıdır. Faturayı işçiye-emekçiye yükleyebildikleri oranda yaşadıkları krizi, finansal riskleri atlatabiliyor, süreci “idare” edebiliyorlar. Seçim sonrasında kurulacak “yeni” ya da “yenilenmiş” görüntüsündeki “başkan” ile bu işi daha rahat yapacaklarını ummaktalar. Sermayenin “yeni” demir yumruğu olma görevinin kime düşeceğini belirleneceği bu seçimle, sırtlarına yüklenen yükün altında ezilen işçi ve emekçileri bir süre daha oyalamak hesabındalar.

Ancak bu düzen hep böyle devam etmeyecektir. Er ya da geç işçi ve emekçiler düzen partilerine ve seçim aldatmacalarına kanmamayı başaracak, sırtlarındaki bu yükten kurtulmak için sermaye düzeninin yok edilmesi gerektiğinin farkına varacaklardır.

Kore Yarımadası'nda "yeni bir tarih"

A. Engin Yılmaz

"Şu andan itibaren yeni bir tarih başlıyor, bir barış çağının tarihi başlangıç noktasındayız" diye yazmıştı Kim Jong-un, Barış Evi'ndeki ziyaretçi defterini imzalarken.

1948 yılında Kuzey ve Güney Kore olarak iki ayrı devlete bölünen Kore yarımadası, son haftalarda yaşanan gelişmelerle dünya gündeminin baş köşesinde yer aldı. Yıllardır savaş tamtamları çalan iki devlet, beklenmedik "barış" adımları atmış oldular. Kuzey Kore'nin geliştirdiği ve ABD'nin birçok yerini vurabilecek kapasiteye eriştiğini iddia ettiği nükleer füzelerin fırlatılması, nükleer denemelerin sıklaşması ve bunlar karşısında ABD'nin giderek ağırlaşan yaptırımlarda bulunması, Trump'ın "küçük roket adam" diye aşağıladığı Kim'i öldürme ve Kuzey Kore'yi haritadan silme tehdidini fırsat buldukça yinelemesi vb. gelişmeler bir nükleer savaş ihtimalini 2017 yılı boyunca tartışılır hale getirmişti.

Özellikle son aylarda emperyalistlerin ifadesiyle bir "dünya olayı" haline gelen çığınca adımlar atılıyor, sıcak hareketlilikler yaşanıyor. Zirve yapan yüksek tansiyonla ve gerilen ilişkilerle savaş çıktı çıkacak dedirten gelişmelerin ardından kamuoyunca şaşkınlıkla izlenen ve inanılmaz gibi görünen gelişmeler peş peşe yaşandı. Daha düne kadar savaş rüzgarlarının estiği ve emperyalist devlerin de taraf olduğu Kore Yarımadası'ndaki sürpriz kabul edilen barış görüşmesinden önce bir dizi diplomatik adım atılmıştı.

İki ülke arasındaki ilk ısınma hareketi 2018 PyeongChang Kış Olimpiyat Oyunları vesilesiyle yaşandı. Güney Kore'nin ev sahibi olduğu bu organizasyona katılan iki devletin sporcuları açılış töreninde "Birleşik Kore" bayrağı altında yürüyerek dünya kamuoyuna "barış ve birlik" mesajları vermişti. Bu gelişmenin ardından, ABD ve Çin tarafından da dünya kamuoyuna olumlu mesajlar pompalanmaya başlandı. Kuzey Kore lideri Kim Jong-un ise ABD ve Güney Kore ile görüşmelerin olumlu devam etmesi durumunda tüm nükleer tesislerini kapatabileceğini ve nükleer programına son verebileceğini açıklıyordu. Bu gelişmeleri ABD'nin diplomatik atağı izledi. ABD Başkan Donald Trump, Dışişleri Bakanı olarak atadığı CIA direktörü Mike Pompeo'yu Trump-Kim görüşmesini sağlamak için gizlice Kuzey Kore'ye gönderdi. Trump, şimdi Kim Yong-un ile yüz yüze görüşmeye hazırlanıyor.

Tüm bu gelişmeleri taçlandıran ve tarihsel önemde bir adım olarak sunulan



Kore yarımadası küresel devlerin, Çin, ABD, Rusya ve Japonya'nın karşı karşıya geldiği bir emperyalist paylaşım bölgesidir. Bu bölgedeki gelişmelerin barışa mı yoksa sonuçları hesaplanamaz yıkıcı bir çatışmaya mı evrileceği ileriki dönemde daha iyi görülecektir. Gerisinde çok yönlü çıkar ve amaçlar barındıran bu diplomatik hamlelerin barışın canlanmasına yol açma olasılığı çok zayıftır.

olay, 27 Nisan 2018 tarihinde Kuzey Kore lideri Kim Jong-un ve Güney Kore lideri Moon Jae-in görüşmesi oldu. 1953'ten bu yana ilk kez bir Kuzey Kore lideri Güney Kore'ye gitti. Dikilen barış ağaçları eşliğinde ortak deklarasyon yayımlayan iki lider, "Buraya barış ve refah ekliyoruz" ifadesiyle dünya kamuoyunun karşısına çıktılar.

"İki lider 80 milyonluk Kore halkının ve tüm dünyanın önünde Kore Yarımadası'nda bundan böyle savaş olmayacağını ve yeni bir barış devrinin açıldığını resmen ilan eder" sözlerinin yer aldığı deklarasyonun imzalanmasından sonra, iki lider ortak basın toplantısı yaptı. Güney Kore lideri Moon, toplantıda, "Kore Yarımadası'nda artık savaş olmayacak. Yeni bir barış dönemi başladı" diyerek, asla geri dönmeyeceklerini ileri sürdü. Moon, "Bu Kore Yarımadası'nın tamamen nükleer silahlardan arındırılmasının başlangıcı olacak" açıklamasıyla iyimserliğini ve umudunu dile getirdi. Kuzey Kore Lideri Kim ise, "Önümüzde öfkeli insanların ve tepkilerin çıkaracağı engeller

olabilir fakat acısız zafer olmaz. Tek soy, tek kültür ve tek millet ayrılmaz. Biz aslında kardeşiz. Umarım bir araya gelip yeni bir geleceği başlatabiliriz" açıklamasında bulundu.

11 yıl sonra ilk kez iki ülke sınırında yer alan Panmunjom Ateşkes Köyü'nde bir araya gelen liderler, Kore Yarımadası'nın nükleer silahlardan arındırılması ve mevcut ateşkesin kalıcı barış anlaşmasına dönüştürülmesinde anlaşan bir deklarasyon da imzaladılar.

Bu gelişmeler hemen tüm dünyada memnuniyet yarattı. Bölgedeki sorunun dolaysız muhatapları olan ABD, Çin ve Rusya gibi büyük emperyalist devler de bu gelişmeleri ve imzalanan deklarasyonu memnuniyetle karşıladılar.

Trump, Twitter'da yayınladığı mesajında "Füze fırlatmalar ve nükleer denemelerin yapıldığı öfkeli bir yılın ardından Kuzey Kore ile Güney Kore arasında şu sıra tarihi bir görüşme gerçekleşiyor. İyi şeyler oluyor, ama zaman gösterecek" demiş ve "Kore Savaşı sona eriyor, ABD ve harika halkımız Kore'de yaşananlar-

dan dolayı gurur duymalı" açıklamasında bulunmuştu. Çin de tarihsel adım olarak nitelendirdiği zirveden olumlu sonuçlar alınmasını dileyerek, zirvenin Kore Yarımadası'nın uzun dönemli istikrarı için yeni bir dönüm noktası olması temennisinde bulundu. Tüm sıkıntılara rağmen kardeşliğin ve dostluğun varlığını sürdürdüğünü belirtti. Rusya ise, Moskova'nın iki ülke arasında fiili işbirliği kurulması için katkı sunmaya hazır olduğunu duyurdu. Görüşme sonucunda kabul edilen deklarasyonda yer verilen anlaşmaları olumlu bulduklarını kaydeden Moskova, "Demiryolu, elektrik enerjisi, gaz ve diğer alanlarda üçlü işbirliğinin geliştirilmesi yoluyla Kuzey Kore ve Güney Kore arasında fiili işbirliği kurulmasını sağlamaya hazırız" ifadelerini kullandı.

ORTAK DEKLARASYON

Tarihsel kabul edilen bu görüşmeden "tarihsel önemde" kararların alındığı iddiası ileri sürüldü. Alınan bu kararlar arasında Kuzey Kore'nin nükleer silah

programını askıya alması, iki ülke arasındaki savaşı tamamen sonlandıran bir barış anlaşmasının yapılması ve savaş nedeniyle ayrılan ailelerin birleştirilmesi gibi konular öne çıkıyor. Deklarasyonda ayrıca " tarafların silahlanmayı azaltması, düşmanca eylemlerin kesilmesi, iki ülke arasındaki sınırın barış bölgesine çevrilmesi ve ABD ile Çin gibi ateşkesin tarafı olan diğer ülkelerle Kore Yarımadası'nda nihai barış anlaşmasının imzalanması" için çok taraflı müzakerelerin takip edilmesi yer aldı.

Deklarasyona göre, her iki Kore de kara, deniz ve hava dahil her alanda birbirine yönelik düşmanca eylemleri durduracak. Kore Savaşı sonrası birbirinden ayrılan aile bireyleri için 15 Ağustos'ta yeniden bir araya gelme organizasyonu yapılacak. Sınırdaki ortak irtibat ofisi açılacak. Aktif işbirliği, ziyaretler ve her alanda iletişim teşvik edilecek. Özel tarihlerde ortak etkinlikler düzenlenecek. 1 Mayıs itibarıyla iki ülke arasındaki askerden arındırılmış bölge (DMZ) bir "barış bölgesi"ne çevrilecek. Uluslararası spor organizasyonlarına, 2018 Asya Oyunları'nda olduğu gibi, birlikte katılacak. Sınırdaki propaganda hoparlörleri sökülecek ve propaganda broşürleri artık dağıtılmayacak. Taraflar askeri konuları çözmek amacıyla düzenli olarak savunma bakanlıkları düzeyinde toplantılar gerçekleştirecek. Generaller düzeyinde askeri görüşmeler yapılacak.

Taraflar, savaşı sonlandırma ve kalıcı ve sağlam bir barış sağlama amacıyla ABD'nin katılımıyla üçlü ya da ABD ve Çin'in katılımıyla dörtlü görüşmeleri aktif şekilde takip etmekte de mutabık kaldı. İki Kore nükleersiz bir Kore Yarımadası yaratma ortak amacını gerçekleştirmek için yarımada'nın nükleer silahlardan tamamen arındırılmasını onayladı.

SAVAŞLAR ÇAĞINDA BARIŞ MI?

Tüm bu gelişmelerin, Trump'un ifadesiyle "bir dünya sorununu çözmek" ya da "barış ve refah" sağlamakla alakalı bir değişimi ifade ettiği iddia edilmektedir. Oysa bunun temelsiz bir iddia olduğunu görmek için dünyadaki tabloya kabaca bakmak yeterlidir. Trump yönetimi, ABD emperyalizminin çıkarlarını geliştirmek ve Asya-Pasifik'teki konumunu, rakibi olan Rusya ve Çin karşısında güçlendirmek derindedir. Adı geçen öteki emperyalist güçler de aynı amaç peşindedir. Söz konusu olan şey, Rusya ve Çin ile sınıırı olan Kore Yarımadası üzerinde Kuzeydoğu Asya'da emperyalist egemenlik uğruna rekabetin giderek sertleşiyor olmasıdır. Zira ABD'nin yükselen bir küresel güç olarak Çin'i kendi küresel egemenliği önündeki başlıca engel olarak gördüğü bilinmekte ve bölgede, Çin'in etkisini ortadan kaldırmak, değilse de geriletip sınırlamak için çok yönlü adımlar atılmaktadır. Zaman zaman "Çin ile savaşmamız kaçınılmazdır" diyen ve geç-

tiğimiz aylarda, ticaret savaşı tehditlerini savuran ABD'nin "bir dünya sorununu çözmek" ya da "barışı" sağlamak gibi bir sorunu elbetteki yoktur.

Emperyalist rekabetin iyice kızıştığı ve emperyalist savaş olasılığının giderek büyüdüğü bir bölge olan Asya-Pasifik kritik önemde bir emperyalist kapışma alanıdır. Rusya, Çin, Hindistan ve Pakistan'dan sonra Kuzey Kore'nin de nükleer silahlara sahip olması, Japonya'nın da bunun için çırpınması, K. Kore'nin olur olmaz füzeler fırlatıp nükleer denemeler yapması vb. vakalar bölgede yaklaşmakta olan kıyamet günlerinin habercisi olarak sunuluyordu. Dünya nüfusunun yarısından fazlasını ve dünya ekonomisinin de yüzde 60'ını oluşturmasının yanı sıra kapitalist ekonomi için yaşamsal önemde olan çok zengin kaynaklar da barındıran bu bölge, emperyalist dünya güçlerinin hegemonya kavgası bakımından vazgeçilmez önemdedir. Devasa bir dünya gücü haline gelen Çin, yalnızca bölgeyi hegemonyası altına alacak adımlar atmakla kalmamakta, Afrika ve Ortadoğu'daki nüfuz mücadelesinde de etkin olmaya çalışmaktadır. Bu durum emperyalist kapışmayı ve paylaşım kavgasını kızıştırdığı biliniyor. Zira Çin'in yükselen küresel bir güç olmasını ulusal güvenlik sorunu olarak gören ABD, Pasifik'teki vurucu gücünü daha da büyütme yönünde adımlar atıyor.

Kore yarımadası küresel devlerin, Çin, ABD, Rusya ve Japonya'nın karşı karşıya geldiği bir emperyalist paylaşım bölgesidir. Bu bölgedeki gelişmelerin barışa mı yoksa sonuçları hesaplanamaz yıkıcı bir çatışmaya mı evrileceği ileriki dönemde daha iyi görülecektir. Gerisinde çok yönlü çıkar ve amaçlar barındıran bu diplomatik hamlelerin barışın canlanmasına yol açma olasılığı çok zayıftır. Söz konusu olan barış girişimlerinden ziyade küresel emperyalist güçlerin birbirlerine karşı hamleleridir. Zira Kore Yarımadası'nın küresel devler olan, Çin, ABD, Rusya ve Japonya'nın karşı karşıya geldiği bir emperyalist paylaşım bölgesi olduğu unutulmamalıdır. Unutulmaması gereken öteki temel gerçek ise "savaşlar çağı" içinde olduğumuzdur.

"Kapitalizmin tekelci aşaması olan emperyalizm, kapitalizmin bütün çalışmalarını öylesine keskinleştirir ki 'barış' ancak yeni savaşlar için bir soluk alma dönemi olarak kalır."

"Savaş kapitalizmden ayrı tutulamaz. Bu nedenle savaşın 'yok edilmesi' ancak kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla; yani, sömürücü burjuva sınıfının devrilmesiyle, proletarya diktatörlüğü, sosyalizmin inşası ve sınıfların ortadan kaldırılması yoluyla mümkündür. 'Gerçekçi' olduğu ne kadar iddia edilirse edilsin, bütün diğer teori ve öneriler, sömürü ve savaşı devam ettirmek için ortaya atılmış bir aldatmacadan başka bir şey değildir." (Komünist Enternasyonal 6. Kongresi)

ABD nükleer anlaşmasından çekildi

ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki gerilimi yükseltirken, İran'a yönelik saldırganlığın dozunu da arttırıyor. Bu kapsamda, İran'la yapılan nükleer anlaşmasını çöpe atan ABD, ekonomik yaptırımları yeniden gündemine alacak.

NÜKLEER ANLAŞMADAN ÇEKİLDİ

2015 yılında İran ile P5+1 ülkeleri (ABD, Çin, Rusya, Fransa, İngiltere ve Almanya) arasında imzalanan nükleer anlaşmanın yenilenmesine ilişkin tutumunu 8 Mayıs günü açıklayan ABD Başkanı Donald Trump, "ABD'nin İran nükleer anlaşmasından çekileceğini açıklıyorum. Başkanlık memorandumunu imzalayacağım ve İran'a ekonomik yaptırımları yeniden getireceğim" dedi.

"İran terör örgütlerine destek vermektedir. İran Hizbullah, Hamas, Taliban ve El Kaide'nin destekçisidir. İran'la olan nükleer anlaşma, İran'ın uranyum

zenginleştirmesini sağladı. Bu anlaşma utanç vericidir. Tek taraflı bir anlaşmadır" diyen Trump, açıklamasına "ABD nükleer şantajla tehdit edilemez. ABD'ye ölüm diyen bir rejimin dünyadaki en ölümcül silahlara sahip olmasına izin veremeyiz" diye devam etti.

ESKİ YAPTIRIMLAR DEVREDE

Trump'ın nükleer anlaşmadan çekildiklerini açıklamasının ardından, ABD Maliye Bakanlığı da eski yaptırımların devreye sokulacağını duyurdu. Bakanlık, 90 gün içinde döviz, metal ticareti, devlet borcu ve otomobil sektörü gibi alanlarda; 180 gün içindeyse gemicilik, petrol ve enerji alanlarında eski yaptırımların yeniden uygulanacağını açıkladı.

Ayrıca, 5 Kasım'a kadar İran'ın tüm devlet ve finansal kurumlarının yaptırım listesine alınacağı belirtildi.



İsrail'den tehdit ve füze saldırısı

Ortadoğu halklarının baş düşmanlarından siyonist İsrail, İran karşıtlığı üzerinden Suriye'ye dönük tehditlerini tırmandırıyor.

İsrail Enerji Bakanı Yuval Steinitz, İran'la ilişkilerini gerekçe göstererek Esad rejimini devirmekle tehdit etti. Steinitz, "Esad İran'ın Suriye topraklarında faaliyet göstermesine izin vermeye devam ederse, İsrail onu ortadan kaldırır ve rejimini devirir" dedi.

Yedioth Ahronot gazetesine konuşarak "Esad'ın sarayında sessizce oturup rejimini yeniden inşa ederken Suriye'nin İsrail'e karşı saldırılar için bir üsse dönüşmesine izin vermesi kabul edilemez" diyen Steinitz "Eğer Esad İran'ın Suriye'yi bize karşı bir üs haline getirmesine, bize Suriye topraklarından

saldırmasına izin verirse, bunun kendi sonunu getireceğini bilmeli" dedi.

Öte yandan Suriye'nin başkenti Şam'ın kırsal bölgesine 9 Mayıs gece saatlerinde füze saldırısı gerçekleşti. Son dönemde Suriye'yi hedef alan saldırılarını tırmandıran İsrail tarafından düzenlendiği öne sürülen saldırıya karşılık füze savunma sistemleri devreye girdi.

Suriye resmi haber ajansı SANA'nın verdiği bilgilere göre, başkentin güneyindeki Kise bölgesini hedef alan saldırıda, iki füze savunma sistemleri tarafından imha edildi. Bölgede patlamalar yaşandığı kaydedildi.

Öte yandan Suriye İnsan Hakları Gözlemevi saldırının İsrail tarafından düzenlendiğini ve saldırıda 15 İran askerinin öldüğünü iddia etti.

Lübnan halkı direnişi tercih etti!

Lübnan'da gerçekleştirilen seçimlerin Hizbullah ile müttefiklerinin zaferiyle sonuçlanması, bölgesel çapta yankı uyandırdı. Zira hem direnişten yana olanlar hem karşı cephedekiler seçim sonuçlarına özel bir anlam yükliyordu. Taraflar, bu seçimlerin Hizbullah şahsında direniş cephesi için bir "referandum" anlamına geleceğini belirtiyordu.

TEHDİTLER KORKUTAMADI

Lübnan Hizbullahı siyonist İsrail'in işgalci/saldırgan politikasına karşı direndiği gibi, Suriye'yi hedef alan emperyalist saldırıya karşı da savaşıyor. Bu tutum sadece emperyalist ve siyonist güçlerin değil gerici Körfez şeyhlerinin de histerik düşmanlığına neden oluyor. Direnişe saldıran bu güçler, Hizbullah'a destek vermemeleri için Lübnan halkına da küstahça tehditler savurmuştu.

Tehdit, şantaj ve saldırıların yanı sıra direnişi hedef alan, üstelik yıllardan beri devam eden bir psikolojik savaş da var. Tüm bunlara rağmen Lübnan halkı, özellikle de başkent Beyrut halkının önemli bir kesimi direnişten yana tercih yaptı. Direniş karşıtı medya kampanyasının iğrenç derecede mezhepçi olmasına rağmen, bazı tanınmış Sünni şahsiyetlerin Hizbullah listelerinden milletvekili seçilmeleri seçim sonuçlarını daha da etkili kılıyor. Merkezinde Hizbullah'ın bulunduğu ittifakın içinde Hristiyanların da olması, direnişi hedef alan mezhepçi kampanyanın hedeflenen sonuçları yaratmaktan uzak kaldığına işaret ediyor.

"ABD-İsrail-Körfez şeyhleri-cihatçı terör cephesi"nin tehditlerine rağmen direnişten yana yapılan tercih, halkların işbirlikçi teslimiyetçileri değil, siyonist küstahlığa, emperyalist saldırganlığa, cihatçı vahşete karşı direnenleri tercih ettiğini kanıtıyor. Suudi kralının kuklası olan ve bir süre önce Suudi Arabistan'da rehin tutulan Saad el Hariri ile partisi El Mustakbel'in (Gelecek) hezimete uğra-



Direnişi ezerek "Yeni Ortadoğu"yu yaratma hevesine kapılan emperyalist ve siyonist güçlerle işbirlikçileri, bir kez daha hüsrana uğradılar. Direniş cephesi ise, ağır bedeller ödemesine rağmen her zamankinden daha güçlü olduğunu, seçimler vesilesiyle de göstermiş oldu.

ması da, direnişe verilen desteğin bir diğer kanıtıdır.

IRKÇI-SİYONİST İSRAİL KESKİN DİŞLERİNİ GÖSTERDİ

Hizbullah'ın seçim zaferi, İsrail'in siyonist şeflerini diken üstünde bıraktı. Zira Lübnan halkını tehdit ederek Hizbullah'la müttefiklerini siyasi yönden zayıflatacağını sanan İsrail, tam tersi bir sonuçla karşılaştı. Bu ise siyonist şefleri daha da saldırganlaştırdı.

Gırtlığına kadar yolsuzluk-rüşvet batağına saplanmış bulunan Benjamin Netanyahu hükümeti, Lübnan halklarının tercihine saygı duymak bir yana, küstahça tehditlerinin dozunu arttırdı. Daha önce direnişi kucaklayan halkları tehdit eden Netanyahu rejimi, artık Lübnan'ın Hizbullah olduğunu, dolayısıyla tüm ülkenin İsrail'in saldırı menziline sayılaca-

ğını ilan etti.

İsrail tehditlerini ciddiye alan direniş cephesi, siyonistlerin olası bir saldırısına karşılık vermeye hazır olduklarını bir kez daha ilan etmekle yetindi.

DİRENIŞ ARTIK DAHA GÜÇLÜ

Lübnan'da siyasi partiler etnik, dinsel, mezhepsel esaslara göre örgütleniyor. Fransız emperyalizminin uğursuz mirası olan bu sisteme göre cumhurbaşkanı Hristiyan, başbakan Sünni, meclis başkanı Şii kökenli olmak zorunda. Koalisyon hükümetinin zorunlu olduğu bu sistemde bakanlıklar, partiler arasında paylaşılıyor. Sadece Lübnan Komünist Partisi (LKP) musibetlere vesile olan bu sistemin dışında örgütleniyor. Sınıfsal esasa göre örgütlenen LKP, geçerli sistemi de cepheden reddediyor. Direnişi destekleyen LKP, geçerli sistemi meşru kabul ettiği

için ise Hizbullah'ı eleştiriyor.

Sürekli sorun kaynağı olan, yabancı güçlerin Lübnan'a müdahale etmesine zemin oluşturan bu parçalı sistemde Hizbullah'la müttefiklerinin seçim zaferi kazanması, bir ilke tekabül ediyor. Dokuz yıl aradan sonra yapılan seçimlerde halkın önemli bir kesiminin direnişi desteklemesi, emperyalist-siyonist güçlerle Körfez şeyhlerinin küstahça müdahalelerine duyulan tepkinin dışı vurumu oldu. Bu sonuç, direnişin geniş kitleler nezdinde meşru zemin yaratmayı başarmasının sonuçlarından biridir aynı zamanda.

Direnişi ezerek "Yeni Ortadoğu"yu yaratma hevesine kapılan emperyalist ve siyonist güçlerle işbirlikçileri, bir kez daha hüsrana uğradılar. Direniş cephesi ise, ağır bedeller ödemesine rağmen her zamankinden daha güçlü olduğunu, seçimler vesilesiyle de göstermiş oldu...

El Bab'da TSK karşıtı eylemlere saldırı

Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) tarafından işgal edilen Kuzey Suriye'deki El Bab kentinde yaşayanların, TSK'ya karşı yaptığı protesto eylemlerine yapılan saldırı sonucu 6 kişinin yaşamını yitirdiği, onlarcasının da yaralandığı belirtildi.

Mezopotamya Ajansı'ndan Erdoğan Altan'ın haberine göre Bab halkı TSK ve himayesindeki grupların kenti terk etmesi için 3 gündür eylem yapıyor. Zırhlı araçlardan açılan ateş sonucu en az 6 sivilin yaşamını yitirdiği çok sayıda kişinin de yaralandığı bildirildi.

Türkiye'nin bağlı ÖSO grupları ile kontrol ettiği Kuzey Suriye'nin Bab kentinde isyan eden halkın makineli silahlarla tarandığı iddia edildi. Saldırı sonucu yaşamını yitirenlerin ve yaralananların olduğu bildirildi. TSK himayesindeki grupların 5 Mayıs'ta Bab Hastanesi'ni bastığı ve doktorları darp ettiği ileri sürülürken, Bablıların bu olaya isyan ederek sokağa çıktığı ve "Bab vatanımızdır, Türk askerleri Suriye'den çıksın" sloganı attıkları kaydedildi.

TSK ve bağlı grupların zırhlı araçlarla saldırdığı ve halkın üzerine otomatik silahlar ile

ateş edildiği ileri sürüldü. Saldırı sonrası yaşamını yitiren ve yaralananların yanı sıra gözaltına alınanların da olduğu belirtildi. Bablılar, 6 Mayıs'ta bir kez daha sokağa çıkarak saldırılara tepki gösterdi.

Sokağa çıkan Bablılara 6 Mayıs'ta da aynı yöntemle saldırıldığı ve 6 Bablının yaşamını yitirdiği, onlarcasının da yaralandığı belirtildi.

Askerlerin yaralıların tedavi için kent dışına çıkarılmasına izin vermediği belirtilirken, kentteki isyanın devam ettiği kaydedildi.

Ermeni emekçileri Sarkisyan'a geçit vermedi

Dünyanın her yerinde işçi ve emekçilere yönelik iktisadi ve sosyal saldırılar dur durak bilmiyor. Her yerde koyu bir siyasal gerici hakim hale geliyor. Parlamenter sistemin yok hükmünde sayılıp devre dışı bırakıldığı ülkelerin sayısı çoğalıyor. O kadar ki OHAL ve KHK'lar yavaş yavaş dönemin olağan yönetim biçimleri haline geliyor. Dönemin dikkate değer bir diğer olgusu ise son dönemlerde, olağanüstü yetkilerle donatılmış "tek adam" rejimleri kurma girişimindeki artıştır. Yakın dönemde bu yönlü bir girişime sahne olan ülkelerden biri de Ermenistan'dır.

SARKİSYAN'IN "TEK ADAM"LIK HEVESİ KURSAĞINDA KALDI

Ermenistan 2018 yılına dek yarı-başkanlık sistemi ile yönetilmekteydi. 2015'teki referandum ile de başbakanın geniş yetkilerle donatıldığı parlamenter sisteme geçiş onaylandı. Nihayetinde, yönetimdeki Cumhuriyetçi Parti, başbakanlığı sona eren Serj Sarkisyan'ı aşırı yetkilendirilmiş başbakanlığa aday olarak ileri sürdü.

Cumhuriyetçi Parti, Ermeni oligarklarının temsilcisidir. İktidarı döneminde işçi ve emekçiler sürekli yoksullaşırken, sadakatle hizmet ettiği Ermeni oligarkları ha bire zenginleştirdi. Öte yandan bu aynı partinin adı sayısız yolsuzluk vakası ile anılıyor ve dosyası oldukça kabarık. Ermeni işçi ve emekçileri Cumhuriyetçi Parti'ye ve Sarkisyan'a öfke yüklüydü ve protestolar için hazırdı. Nitekim, muhalif lider Nikol Paşinyan'ın çağrısı ile başta başkent Erivan olmak üzere her yerde Cumhuriyetçi Parti ve Sarkisyan karşıtı protesto eylemleri yükselmeye başladı.

İşçi ve emekçiler hedeflerini doğru saptadı. Protestolar dosdoğru parlamento, bakanlıklar, başsavcılık, merkez bankası ve kimi diğer devlet binalarına yönelikti. 13 Nisan'da başlatılan protestolarla ilk hamlede devleti temsil eden bu kurumlar kuşatıldı. 17 Nisan'da parlamento toplantıya çağrıldı. Serj Sarkisyan'ın "tek adam" yapılıp yapılmayacağına dair oylama vardı. Tam bu sırada emekçiler parla-



Sarkisyan'ın "tek adam" olma özlemi ve hevesini boşa çıkartan, bir kez daha sokağın gücüydü. Ermenistan'daki emekçi kitle hareketinin en öğretici dersi de bu oldu.

mentoya doğru yürüyüşe geçtiler.

Daha önceki yıllarda da hükümete yönelik protesto eylemleri yapılmıştı. Ne var ki her defasında polis zoru ile önü alınmış, bastırılmıştı. Bu kez geçmişte yaşananlar tekrarlanmadı. Bu kez toplumun çok daha geniş kesimleri de harekete dahil oldu. Sözelimi, işçiler grev ilan etti, öğrenciler boykotlara başvurdu. İşsizler, emekliler ve kadınlar da sokaklara aktılar. Hep birlikte sokaklara barikatlar kurdular. Metrolar çalışmadı, böylece ulaşım günlerce aksadı. Göğüs göğüse polisle sert çatışmalar yaşandı. Son derece keyfice çok sayıda gözaltı yapıldı, tutuklamalara başvuruldu. Kısacası, hayat adeta felç oldu.

Bununla da kalmadı. Muhalif lider Nikol Paşinyan görüşme yapmaya gitti, gözaltına alındı. Onu diğer muhalif iki politikacının gözaltına alınması izledi. Bu, bardağı taşıran damla oldu. Protestolar başta Erivan'da olmak üzere her yerde

gitgide yayıldı, kiteselleşti. Yığınların öfkesi önü alınamaz biçimde sokakları ısıttı. Bu arada askerler de kışlarından çıktılar. Tam bu aşamada Sarkisyan dize geldi. "Paşinyan haklıydı, ben haksızdım" diyerek istifa etti. Muhalif liderler serbest bırakıldı. İşçilerin grevleri, öğrencilerin boykotları, işsizlerin, emeklilerin ve kadınların sokak eylemleri amacına ulaşırken, Sarkisyan'ın "tek adam" hevesi kursağında kaldı.

KİTLE HAREKETİNİN ÖĞRETİCİ DERSİ

Hiç kuşkusuz, Ermenistan'daki emekçi kitle hareketinin hedefine ulaşmasında, hareketin derinliklerindeki yakıcı sorunların önemli rolü var. İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları dayanılmaz boyutlardadır. İşsizlik tavan yapmış bulunuyor. Düşük ücret politikaları Ermeni işçilerinin de en can yakıcı sorunlarındandır. Emekli aylıkları en alt

düzyededir. Yoksulluk ha bire derinleşmekte, toplumun büyük çoğunluğu açlık sınırlarında yaşamaya çalışmaktadır. Bu nedenledir ki özellikle son dönemlerde ülkeden yoğun bir kaçış var. Öte yandan Ermenistan'ın ekonomisi, dışarıdaki Ermeni kökenli sermaye kodamanlarının desteklerine bağımlıdır. Tüm bunları hak ve özgürlüklere dönük ardı arkası kesilmeyen saldırılar ve giderek boğucu hale gelen baskılar tamamlıyor.

Protestoların başladığı an, deyim uygunsa Ermeni emekçiler için bıçağın kemiğe dayandığı andı. Dahası bu kez saldırılar bir bütün olarak oldukça can yakıcıydı, öfke çok büyük, hoşnutsuzluk çok derindi. Tepki toplumun çok daha büyük kesimlerini kapsıyordu. Askerlerin de harekete katılması bir diğer husustu. Ve son olarak da harekete sonuç almaya kilitlenmiş bir kararlılık hakimdi. Haliyle dizginlenemedi ve bastırılmadı.

Parlamenter dalavereler, seçim hileleri, seçimler vesilesiyle bol keseden yığınlar verilen karşılıksız vaatler değil, bu kez mücadele, yalnızca emekçi yığınların kararlılığının ifadesi mücadele esas alındı. Yani Sarkisyan'ın "tek adam" olma özlemi ve hevesini boşa çıkartan, bir kez daha sokağın gücüydü. Ermenistan'daki emekçi kitle hareketinin en öğretici dersi de bu oldu.

FHKC ve Hamas, "ulusal konsey" konusunda anlaşta

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) ve Hamas, geniş katılımlı bir "Ulusal Konsey" kurulması konusunda anlaşta.

6 Mayıs günü Hamas Hareketi Siyasi Birimi Başkanı İsmail Heniyye'nin Gaz-

ze'deki ofisinde FHKC ve Hamas temsilcileri arasında görüşme yapıldı. Görüşmenin sonucunda, ABD'nin Filistin davasının tasfiyesine dönük planlarına hızlı bir "ulusal birlik"le karşı durulmasında

anlaşıldı. FHKC konuyla ilgili bir bildiri yayınlarak toplantıda görüşülen konuların başında Filistin halkının karşılaştığı tehlikeler ve Trump'ın Filistin davasını tasfiye planının olduğunu belirtti.

Bir acıdan bin acıya göç*

Açlık, yoksulluk ve kıtlıktan; geçim sıkıntısı ve işsizlikten; ayrımcılıktan, devlet şiddetinden ve savaşlardan yükselen kuvvetli göç dalgaları yaşanmaktadır. Bugün dünyada 65 milyonu geçkin mültecinin olduğu söylenmektedir.

Fransa ve Çin'in mezhep çatışmalarını körükleyerek petrol kaynaklarını ele geçirmeye çalıştığı Orta Afrika Cumhuriyeti'nden, ABD'nin işgal ettikten sonra mezhepsel temelde ayrımları derinleştirerek çekildiği Irak'tan, Sovyetlerin yıkılmasından sonra emperyalist dünyanın ilk savaş fitilini ateşlediği Afganistan'dan... Kapitalizmin pençeleriyle sarılmış tüm dünya ülkelerinden insanlar, azınlıklar, topluluklar, kitleler daha iyi bir yaşam umuduyla yollara düşmekte, göç etmektedirler.

Son dönemde en fazla göç, emperyalistler arası nüfuz mücadelelerinin sürdüğü Ortadoğu ülkelerinden, özellikle de 2011 Nisan'ından bu yana emperyalist müdahale ile başlayan ve derinleştirilen iç savaşın sürdüğü Suriye'den yaşanmaktadır. Dünya hakimiyet kavgasının alanı olarak iç savaşla, dinsel gerici çetelerin devreye sokulmasıyla harabeye dönüştürülen Suriye'den göç eden pek çok insanın duraklarından biri Türkiye'dir. Emperyalistlerin başlarına musallat ettiği IŞİD'den, her şeylerini yitirdikleri bu savaştan kaçıp yaşamak için yollara düşenler Türkiye durağında ölümden, ölümler eşdeğer bir yaşamdan kaçamamaktadır. Aşılın sınırların ötesinde yeni sınırlar belirlemekte, yeni engeller çıkmakta ve bütün dünyanın emekçiler ve ezilenler için birer hapishaneye dönüştürüldüğü gerçeği acımasızca karşılıklarına dikilmektedir.

Misafir gözüyle bakılan, mülteci hakkı tanınmayıp "geçici koruma"yla geçiştirilen, gönderilecekleri mi yoksa tampon bir bölgeye mi yerleştirilecekler tüm kaderleri Bakanlar Kurulu'nun kararına -esasen emperyalist pazarlıklara- bağlanan Suriyeliler için Türkiye'de yaşam oldukça zor geçmektedir.



Emperyalistlerin kaynaklar üzerindeki kavgasının veya nüfuz mücadelelerinin yanı sıra bu kaynakları işleyecek, bunlardan ürün çıkaracak işgücüne, beşeri sermayeye olan ihtiyaçlarını savaşlarla nasıl karşıladıkları, yaşadıkları çok yönlü bunalımın faturasını dünya işçi ve emekçilerine nasıl ödedikleri Suriye örneği üzerinden açıkça görülmektedir.

Halklar arasında eşitlik ve özgürlük temelinde kamusal dostluk ve dayanışma inşa etme amacıyla 2014 yılında İzmir'de kurulan Halklararası Dayanışma Köprüsü Derneği'nin, umut yolculuğunda cansız bedeni Bodrum kıyısına vuran 3 yaşındaki Alan Kurdi'nin adını verdiği ve 3.'sünü düzenlediği Alan Kurdi Çalıştayı'nın sınırlı verileri dahi Suriyeli mültecilerin Türkiye'deki güvencesiz, "geçici" sayılan, korkunç yaşamlarına ışık tutmaktadır.

Derneğin İzmir'de (Buca, Bayraklı, Karşıyaka, Bornova, Konak, Yamanlar, Gaziemir, Çiğli ve Torbalı'da) yaşayan 103 kadın ve 63 erkek olmak üzere 169 mülteciyle yaptığı görüşmelere ve 972 mültecinin barınma koşulları hakkında

edindiği bilgilere göre mültecilerin kişi başına düşen geliri aylık 195 TL'dir. Yine bu verilere göre mülteciler tuvaleti ve mutfakı olmayan izbe yerlerde yaşamak zorunda kalmaktadırlar. %75'i herhangi bir yardım alamamakta, %40'ı kiralarını düzenli ödeyememektedir. (Avrupa Birliği ödeneği, belli şartları taşıyan, bakıma muhtaç, engelli, yetim, öksüz çocuğu olanlar ve kadınlar tarafından geçimi sağlanan ailelere aylık 120 TL'dir.)

Suriyeliler kayıtsız, merdiven altı atölyelerde, ağır ve tehlikeli işlerde, düşük ücretle gün bitimine kadar çalışmanın, inşaatlarda yarı yevmiyeye verilen işlerin, tarlalarda karın tokluğuna mevsimlik işçiliğin, dilenciliğin özneleri olmaktadır. Eğitim göremeyen ve 2 milyonu aşmış

olan çocuk işçilerin büyük bir kısmını Suriyeli çocuklar oluşturmaktadır. Suriyeli kadın ve çocuklar fuhuşun, istismarın pençesinde bir yaşama itilmektedirler.

Emperyalistlerin kaynaklar üzerindeki kavgasının veya nüfuz mücadelelerinin yanı sıra bu kaynakları işleyecek, bunlardan ürün çıkaracak işgücüne, beşeri sermayeye olan ihtiyaçlarını savaşlarla nasıl karşıladıkları, yaşadıkları çok yönlü bunalımın faturasını dünya işçi ve emekçilerine nasıl ödedikleri Suriye örneği üzerinden açıkça görülmektedir. Kendi refahlarının güvencesi, karış karış yağmaladıkları topraklarda (Irak, Afganistan, Somali, Yemen, Orta Afrika Cumhuriyeti, Tayland, Suriye vd.) tüm dünya işçi ve emekçilerininin güvencesizliği ve sömürsü üzerine kuruludur.

Tek çıkış yolu ise dünyayı cehenneme çeviren emperyalistlere karşı yine aynı dünyayı emek gücüyle döndüren her milliyetten, her mezhepten işçi ve emekçilerin sınırsız ve sömürsüz bir dünya kurma mücadelesidir. Asalakların değil, üretenlerin olduğu bir dünyaya yolculuk için mücadeleye!

* Ahmet Telli, "Göç" şiiri

Yemen'de koleraya karşı aşı kampanyası

Emperyalist devletlerin ve başta Suudi Arabistan olmak üzere bölgedeki işbirlikçilerinin yıllardır sürdürdüğü saldırılarla harabeye çevrilen, açlık, susuzluk ve salgın hastalıkların yaşandığı Yemen'de kolera salgınına karşı aşı kampanyası başlatıldı.

Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO) 6 Mayıs günü başlattığı ve 10 Mayıs'a kadar süreceği aktarılan kampanya kapsamında Aden vilayetinde aşılama yapıldığı ve 350 bin kişinin aşılama hedeflendiği belirtildi.

WHO Yemen'de Nisan 2017'den bu

yana 2 bin 200 kişinin kolera sonucu yaşamını yitirdiğini, 1 milyon kişinin de kolera şüphesi taşıdığını belirtirken, nüfusun yüzde 60'ı temel sağlık hizmetlerinden yararlanamıyor, sağlık merkezlerinin yarısı ise kapalı.

Kapitalizmde anne olmak



Anneler Günü vesilesi ile televizyon kanalları, sosyal medya, reklam panoları anneler üzerine özlü sözler ve onlara alınabilecek en "değerli" hediyeler ile süslenmiş bulunuyor. Pırlanta ve türevlerinden ev eşyalarına kadar birçok çeşitte hediye önerileri ile kuşatılmış durumdayız.

Annelere verilen değer yıl da bir gün alınabilecek hediye ile ölçüldüğü bu düzende hediye seçimleri de annelere atfedilen toplumsal roller ile belirleniyor. Genellikle temizlik, yemek yapma vb. gibi ev işlerinin tüm ağırlığı annelerin omuzlarında olduğu için, bu ev işlerini hafifletecek türden eşyalar satın alınmaya teşvik ediliyor. Kapitalizmin hakim olduğu toplumsal düzen içerisinde çoğunluğun eğilimi bu yönde olduğundan kaynaklı anneler de öyle bir günde beklenti içerisinde oluyor, hatırlanmak, sevildiğini bilmek istiyor. Bu tür duyguları hissetmek oldukça insani ve özel mülkiyet düzeninde de anlaşılır bir yerde duruyor.

Kapitalizmde bir anne olabildiğince fedakar olmak zorundadır. Çünkü çocuk bakımı ve ev işleri tamamen annenin görevi olarak görülmemekte ve bu anlayış çok uzun bir süredir oturmuş durumda-

dır. Çocuk bakımı başlı başına büyük bir sorumluluktur. Her türlü ihtiyacın karşılanması, gerekli ilginin gösterilmesi tamamen aileye ama en çok da anneye bırakılmıştır. Böylece küçük çocukları olan anneler eğer maddi imkanı ücretli kreşe yetmiyorsa ya da çocuğu bırakabileceği güvenilir bir kimsesi yoksa, yüksek oranda iş yaşamı ve sosyal yaşamdan yalıtık bir şekilde evinde günlerini geçirmektedir. Kapitalizm anneliği yücelterek bu tür hizmet alanlarının maliyetlerinden kaçınmaktadır.

Eğer söz konusu olan çalışan bir anne ise bir yandan sömürü çarkları altında ezilirken bir yandan da görevleri olarak görülen çocuk ve ev bakımı ile uğraşmaktadır. Yeni anne olacak bir kadın için ayrıca çalıştığı yerde ücretli doğum izni, sonrası için süt izni, kreş büyük sorun alanlarıdır. Bazı işyerlerinde gece de çalışıldığı için bu sorun alanları daha da büyümektedir. Hamilelik süresince gerici zihniyetin hedefi haline gelerek sokakta gezmesi ayıplanıp, başka bir gerici tarafından tekmelere maruz kalabilmektedir. Milyonlarca anne açlık sınırının altında kalan asgari ücret ile her türlü fedakarlığı yaparak çocuğu büyütme çaba gösterir.

rir.

Kapitalizmde anne olmak, çocuğun küçük yaşlarda sömürü çarklarında öğütülmesine, cinsel istismara uğramasına, mezun olunca işsiz kalmasına, emperyalist kapitalist sistemin bir sonucu olan haksız savaşlarda gözlerinin önünde parçalanmasına, minicik bedeninin kıyıya vurmasına, köle pazarlarında satılmasına, politik düşüncelerinden dolayı zindana atılmasına, işkenceye uğramasına, sokağa çıkma yasakları döneminde katledilen 10 yaşındaki kızının bedenini çürümesin diye üç gün boyunca buzdolabında saklamaya alışmak zorunda kalmaktır.

Kapitalizm anneliğe dair güzelleme yaparken, sermaye iktidarı Ayşe öğretmeni bebeğiyle zindana atabilmekte ya da Taybet Ana'yı bir hafta boyunca sokak ortasında ölü bedeni ile bekletmektedir. Ama evet, tüm bunlara rağmen bu düzen annelerin Anneler Günü'nü kutlar ve hediye satın alın der, "annelere değer verin" hatırlatması yapar.

Kapitalizmin hatırlatmasına karşın, annelere vereceğimiz en değerli hediye özel mülkiyet düzenini tarihin çöplüğüne atmak olacaktır.

Büyüdüğü iddia edilen Türkiye'de 14.4 milyon yoksul

Kapitalizmde yoksulluk her gün daha yaygınlaşıp daha da derinleşiyor. İzmir Tabip Odası üyesi Dr. Ergün Demir ve İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Güray Kılıç'ın yaptığı çalışma bunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Çalışmaya göre 18 yaşını doldurmuş ve öğrenci olmayan ve aylık geliri asgari ücretin üçte birinden (2017 yılı için 592,50 TL) az olan 8 milyon insan var. 6,4 milyon insan ise aylık gelirinin asgari ücretin 1/3'ünden fazla olması nedeniyle Genel Sağlık Sigortası (GSS) primi ödemesi gerektiği halde prim borcunu ödeyemedi. Bu verilere göre, sadece GSS primleri üzerinden yapılan değerlendirmede 14.4 milyon yoksul var.

BÜYÜME İDDIASI VE 8 MİLYON

AKP iktidarı geçtiğimiz ay "rekor büyüme" rakamlarıyla övünüyordu. Oysa bu büyümenin yanında başka gerçekler de var. SGK istatistiklerinde 2017 yılında aylık geliri asgari ücretin 1/3'ünden az olan 8 milyon 40 bin 659 kişinin olduğu belirtildi. Geliri asgari ücretin 1/3'ünden fazla olduğu için GSS primi ödemesi en alt seviyeden belirlenen 6.4 milyon kişi prim borçlarını ödeyemiyor.

Sosyal Güvenlik Kurumu'nun (SGK) 2017 verilerinde, toplam nüfusun yüzde 86,8'inin, sosyal güvenlik kapsamında sigortalı nüfusun yüzde 13,2'sinin ise kapsam dışı olduğu kaydediliyor.

BORÇLAR YAPILANDIRILDI, DEĞİŞEN BİR ŞEY OLMADI

GSS prim borçlarını ödeyemeyenler için Mart 2017'de borç yapılandırılmasına gidildi. Ne var ki prim borcunu ödeyemeyen yoksullar, yine ödeyemedi.

2018'de GSS'nin en alt primi ayda 60,89 lira. Sigorta kapsamında olmadığı için bu primi ödemek zorunda olanlar resmi olarak işsiz. Ya da şu veya bu şekilde gelir sahibi olsa bile geliri asgari ücret kadar bile değil. Sonuç olarak 6.4 milyon insanın GSS prim borcunu ödeyememesi son derece normal bir durum. Prim borçlarını ödeyemeyen 6.4 milyon insan da sağlık hakkından yoksun bırakılıyor. 2017 Mart'ındaki borç yapılandırmasıyla sağlık hakkı yoksunluğunu sadece kısa bir süre ertelediler.

Açlık sınırı bir yılda 559 TL arttı

Birleşik Metal-İş Sendikası Sınıf Araştırmaları Merkezi (BİSAM), hazırladığı raporla Nisan ayında açlık sınırının 1.698 TL, yoksulluk sınırının ise 5.872 TL olduğunu açıkladı.

Raporda açlık sınırının 15 yılda 4 kat arttığı ifade edildi.

Raporda dört kişilik bir ailenin sağlıklı beslenebilmesi için günlük 56,59 TL harcaması gerektiği belirtildi.

Rapora göre yetişkin bir erkeğin sağlıklı beslenebilmesi için aylık 449 TL, yetişkin bir kadının aylık 435 TL, 10-18 yaş arasındaki bir çocuğun aylık 482 TL, 4-6

yaş arasındaki bir çocuğun ise 332 TL harcama yapması gerekiyor.

4 kişilik bir ailenin sağlıklı beslenebilmesi için yapması gereken aylık harcamanın 5 bin 872 TL olduğu ifade edilen raporda Nisan 2017'ye göre yoksulluk sınırı 559 TL, açlık sınırı ise 162 TL arttı.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği'nden engelleme açıklaması

Gebze Sendikalar Birliği'nin düzenlediği 1 Mayıs mitinginde, programda olmasına rağmen İşçilerin Birliği Derneği (İBD) Müzik Topluluğu son anda engellenerek programdan çıkarıldı.

Öncelikle şunu söylemek gerekir ki, müzik grubumuzun programa dahil olması 27 Nisan Cuma günü Sendikalar Birliği'nin dernekler ve siyasetler ile gerçekleştirdiği 1 Mayıs hazırlık toplantısında kararlaştırılmıştır. Yani resmi programda İBD Müzik Topluluğu vardır.

Geçtiğimiz yıl Gebze'de yine Sendikalar Birliği'nin düzenlediği 2017 1 Mayıs'ında işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününe uygun olmayan arabesk niteliğinde bir müzik dinletisi sunulmuştu. Her kesim tarafından tepki gösterilmiş, işçi sınıfının mücadele değerleri ile bağdaşmadığı vurgulanmış, eleştirilmiş ve bir daha benzer bir durumun yaşanmaması gerektiği ortak kanaat olmuştu. 2018 1 Mayıs'ında böyle bir duruma izin verilmemiş olması önemlidir, olumludur. Ancak İBD Müzik Topluluğu'nun programda olmasına rağmen keyfi bir şekilde engellenmiş olmasının açıklanacak bir tarafı yoktur.

2018 1 Mayıs günü Fevzi Kurtuluş'un ardından İşçilerin Birliği Derneği Müzik Topluluğu'nun sahneye çıkacağını öğrenen polis engelleme girişimine başlamıştır. Polis, 1 Mayıs Tertip Komitesi'nden Çelik-İş Gebze Şube Başkanı'na "bu müzik grubu çıkmayacak" demiş ve ardından Çelik-İş Şube Başkanı Şerafettin Koç, Petrol-İş Şube Başkanı ve Gebze Sendikalar Birliği Dönem Sözcüsü Süleyman Ak-yüz konuşarak İBD Müzik Topluluğu'nun çıkmamasını kararlaştırmışlardır. Ardından da şu gelişmeler yaşanmıştır: Fevzi Kurtuluş sahneden inerken İBD Müzik Topluluğu sahneye çıkmak için merdivenlere yürümüştür. Merdivenlerden çıkarken Tertip Komitesi'nden Sendikalar



Sorun İBD Müzik Topluluğu tarafından iki marş veya türkünün söylenmemiş olması değildir. Çıkıp kendi reklamını yapacak, oradan prim elde edecek dar bir mücadele bilincine sahip değiliz. Sorun, programın içerisinde olan bir işçi müzik topluluğunun polisin isteği doğrultusunda, sendika bürokratları tarafından engellenmesidir.

Birliği Dönem Sözcüsü "Emniyet zamanının bittiğini söyledi, sizin müzik grubu çıkmayacak" demiştir. Bunun üzerine müzik grubundan bir arkadaş polislerin bu tutumunun faşist bir tutum olduğunu, bu kararın uygulanmasının doğru olmadığını dile getirmiştir. Sendika yöneticisi "iki parça söyleyecekseniz çıkın" demiş, müzik grubu da zaten iki parça söyleyeceklerini dile getirmiştir. Ancak buna rağmen sendika yöneticisi kürsüden 1 Mayıs programının bittiğini açıklamıştır. Müzik grubu da 1 Mayıs alanında işçi marşlarını söylemiş, polisin faşist tutumuna karşı güçlü bir cevap vermiştir.

Aynı zamanda bu yasakçı tutuma ortak olan sendikacılara da sözünü söylemiştir.

Sorun İBD Müzik Topluluğu tarafından iki marş veya türkünün söylenmemiş olması değildir. Çıkıp kendi reklamını yapacak, oradan prim elde edecek dar bir mücadele bilincine sahip değiliz. Sorun, programın içerisinde olan bir işçi müzik topluluğunun polisin isteği doğrultusunda, sendika bürokratları tarafından engellenmesidir. Polis, zamandan dolayı değil, İBD Müzik Topluluğu'nun çıkmasını özel olarak engellemek istemiştir. Bunun son anda kürsüye çıkarken söylenmiş olması da ciddi bir sorundur. Üstelik bu

kararı tertip komitesi değil, bir veya iki sendika yöneticisi almıştır.

Grevleri yasaklayan, sosyal yıkım yasalarını geçiren, işçilerin sendikal haklarına saldıran, özelleştirmelerle, sermayeye teşvikle yağma üstüne yağma yapan sermaye devletidir. Kolluk güçleri gazı ve copu ile bu işçi düşmanı yasaların, politikaların uygulanmasını sağlar. Sermaye devletin ve kolluk güçlerinin isteklerine, yasalarına, yasaklarına, sınırlarına ve sözlerine göre oluşturulan bir mücadele hattı ne 1 Mayıs'ları ne 8 Mart'ları ne 15-16 Haziran'ları yaratırdı, böyle bir yolla işçi sınıfı ne sendikal hakları ne 8 saatlik iş gününü ne kıdem tazminatını ne de diğer haklarını kazanırdı. Her bir hak sermayeye karşı nice bedeller ödenerek, şanlı mücadelelerle kazanılmıştır. Doğal olarak kime, neye göre bakılacağı, davranılacağı, değerlendirmelerin, kurulacak ilişkilerin nasıl olacağı, işçi sınıfı ile sermaye arasında var olan karşıtlıktan ortaya çıkar.

Son olarak İşçilerin Birliği Derneği olarak bu tutumu doğru bulmuyoruz. Tertip komitesinin diğer bileşenlerini de bu tutuma ortak olmadıklarını açıklamaya çağırıyoruz.

Yaşasın işçilerin birliği!

GEBZE İŞÇİLERİN BİRLİĞİ DERNEĞİ

İzmit'te Marx anması

Bilimsel sosyalizmin kurucularından olan Karl Marx, 200. doğum günü vesilesiyle İzmit'te sınıf devrimcileri tarafından yapılan etkinlik ile anıldı.

Bir araya gelen sınıf devrimcileri adına bir açılış konuşması gerçekleştirildi. Açılış konuşmasında Marx'ın proleter mücadeleye olan katkısı ve verdiği yön üzerinde duruldu. Marx'ın doğumunun 200. yılı vesilesiyle içerisinde bulunan tarihsel koşullar gözetildiğinde Marx'ın

yaşamından ve öğretilerinden daha fazla öğrenmek gerektiği vurgulandı.

Konuşmanın ardından "Genç Karl Marx" filminin gösterimine geçildi. Marx'ın, Almanya'dan sürgün edilip Friedrich Engels ile tanıştığı yıllardan başlayan ve Komünist Manifesto'nun kaleme alındığı 1848 yılına kadar olan dönemi ele alan film ilgiyle izlendi.

Film izleyiciler tarafından beğeni ile izlendikten sonra film, Marx ve Mark-

sizm üzerine sohbetler edildi. Sömürü, baskı, eşitsizlik ve emperyalist savaşlarla açmaza giren kapitalist sistemin boyunduruğundan kurtulmak için, Marx'ın yaşamından ve sınıf mücadelesinin içerisinde süzülerek ortaya çıkan işçi sınıfının devrimci dünya görüşü olan Marksizm'i öğrenmenin ve incelemenin gerekliliğini belirten konuşmalar yapıldı. Sohbetlerin ardından etkinlik sonlandırıldı.

İŞKUR, işsizlik fonunun yağmasını pazarlıyor



Ben 35 kişilik bir firmada muhasebeci olarak çalışıyorum. Çalıştığım firmaya geçtiğimiz hafta İŞKUR'dan iki kişi geldi. Patronlarla yapılan görüşmeye beni de çağırdılar. Bizden çaldıkları paralarla verilen teşviklerle, yani işsizlik sigortasından karşılanmak üzere firmaların hangi koşullarda ücretsiz işçi alabileceklerine dair bilgi verip anket yaptılar.

Daha detaylı bilgi almam için beni İŞKUR'a çağırdılar. Birkaç gün sonra Bahçelievler İŞKUR şubesine gittim. Sermaye devleti patronlara o kadar çok teşvik veriyormuş ki, ben de orada öğrenmiş oldum. Örneğin bir şirket lisans mezunu işçi alırsa İŞKUR o şirkete 1 yıl boyunca kişinin sigortasını ödüyor. Keza çalışan sayısının bir önceki yılın çalışan sayısını geçtiği koşulda işe alınan kişilerin sadece sağlık sigortasının ve maaşının İŞKUR tarafından ödeneceğini de orada öğrendim. İŞKUR engelli işçilerin sigortasını ise iki yıl boyunca ödüyormuş. İşte şirketlere

bunları anlatıyorlar. Bu modern kölelik düzenini daha nasıl aktif hale getiririz diye İŞKUR çalışanları fabrika fabrika geziyorlar, bazen de ayaklarına çağırıyorlar.

Ben çalıştığım şirkette gördüm ki İŞKUR tarafından alınan işçilerin hiçbir sosyal hakkı bulunmuyor. Güvencesiz, sadece sağlık sigortası yapılıyor ve diplomasına göre de maaş veriyorlar. Sezonluk işçi alımı yapıyorlar. Zaten İŞKUR tarafından ödenen o paralar da işsizlik fonu adı altında bizden kesilen paralar. Bizim emeğimizi sömürerek patronlara peşkeş çekiyorlar. Sözde "istihdamı arttırıp işsizliğe çözüm bulduk" deyip, yalan haberlere devam ediyorlar.

Sermaye devletinin güvencesiz çalışmalarından biri de çıraklık. Çırakların, çıraklık sigortası adı altında okula kayıtlı olarak 3 gün işyerinde staj, 2 gün okulda eğitim görmesi gerekirken, onlar tam gün çalıştırılıyorlar. Buna rağmen sigortasız, güvencesiz, sadece sağlık sigortası

ile çalışıyorlar. Bedava işçi çalıştırdıkları için devlet patronlara kişi başı ödeme de yapıyor. Bu çırakların hepsi çıraklık belgesi almadan işten ayrılmak zorunda kalıyor. Çalıştığım şirkette en son askerlik nedeniyle işten ayrılan çırak olan arkadaşımızın, 4 yıl SGK girişinin bile olmadığını, sadece sağlık sigortası yattığını bizzat ben biliyorum. Bu durumda dört yılı çöpe gitmiş oldu arkadaşımızın.

Çırak arkadaşımız ise bu şartlarda çalışmaya mecbur olduğunu her fırsatta söylüyordu. İnsanları mecbur bırakıp emeklerini sömürüyorlar, buna da eğitim diyorlar.

Biz çalışanların talebi "güvenceli iş" olmalıdır. Paralarımızı gasp eden sermaye devleti, işten çıksak da çıkarılsak da emek harcıyı kazandığımız o paraları bize vermeli, patronlara değil! Tüm arkadaşlarımı, işsizlik sigortası üzerindeki bu gaspçılığa hayır demeye çağırıyorum.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR EMEKÇİ KADIN

Yıldız Kalıp'ta "iş kazası" geçiren işçi işten atıldı

Patronların kâr hırsı iş "kazalarının" nedeni oluyor. Yine aynı kâr hırsı "kaza" geçiren işçinin işten atılma nedeni oluyor. Metal İşçileri Birliği'nin sosyal medya hesabında yaşadıklarını anlatan Yıldız Kalıp işçisi bunun son örneği.

Kasım 2017'de İstanbul Arnavutköy'de bulunan Yıldız Kalıp fabrikasında işe başladığını belirten metal işçisi, kendine verilen koruyucu ekipmanların içinde bilek koruyucu olmadığı için 7 Aralık 2017'de iş "kazası" geçirdiğini ifade ediyor.

"Gece vardiyasında çalışırken sepette bulunan demir sacları kaldırırken, sacların devrilmesi sonucu bileğim kesildi. İlk

olarak Arnavutköy Hastanesi'ne götürüldüm. Hastanenin tam teşekküllü olmasından kaynaklı, ambulansla Bezmîâlem Vakıf Üniversitesi Hastanesi'ne sevk edildim. Burada da ameliyatı gerçekleştirebilecek vasıflı doktor olmamasından kaynaklı sabaha kadar bekletildikten sonra, ancak ameliyat olabildim" diyen işçi Yıldız Kalıp'tan şikâyetçi olduğunu belirterek şunları söyledi:

"Bilek koruyucu verilmemesinden ve akşam revirde kimsenin olmamasından kaynaklı, emniyete ifade vererek şikâyetçi oldum. Şikâyetçi olduktan sonra dosyam savcılığa gönderildi. Arabulucu atandı. SGK tarafından çalışmış olduğum

fabrikada, hiçbir denetleme yapılmadığını öğrendim."

Toplam 4 ay rapor alan metal işçisi raporu bittikten sonra iş başı yaptı. Ne var ki üç hafta çalıştıktan sonra "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten çıkarıldı.

Metal işçisi sınıf kardeşlerine şu çağırıyor: "Ait olduğumuz sınıfın bilinci ve örgütlülüğü ile hareket etmediğimiz sürece, giriştiğim mücadelenin sadece hukuki boyutta kalacağını biliyorum. Bizler birliklerimizi ve örgütlülüğümüzü oluşturup kuvvetlendirmedığımız sürece, sömürü, iş 'kazaları' ve katliamları durdurmak imkânsız olacak."



Baskı ve sömürü düzeniniz er ya da geç yıkılacak!

Fabrikalarda, okullarda, sokaklarda, her yerde bu kokuşmuş ve çürümüş sömürü düzeninin baskısı ve zoru ile karşı karşıya kalıyoruz.

Fabrikalarda patron, müdür, amir vb. herkes işçilerin üzerinde baskı kuruyor, daha fazla üretim ve kâr uğruna işçileri sindirmeye çalışıyor, nefes almalarına dahi karışıyor. Sömürücü patronlar bu baskılara ve sömürüye karşı direnen işçilere polisi ile jandarması ile saldırıyorlar. İşçilerin hak alma mücadelesindeki en önemli silahtır olan grevler OHAL bahane edilerek yasaklanıyor. AKP ve başında bulunan "reis"leri her defasında 16 yıldır iktidar oldukları dönemde işçilerin "grev mrev" yapmasına izin vermemekle, ülkeyi patronlar için sömürü cennetine dönüştürmekle övünüyor.

Efrîn'de yürütülen kirli savaşa karşı Boğaziçi Üniversitesi'nde "İşgalin ve katliamın lokumu olmaz" diyen, kardeşlik isteyen öğrenciler "reis" in iki sözü ile haksız yere tutuklanıyor. "Çocuklar ölmesin" diyen Ayşe öğretmen suçlu ilan edildi, tutuklandı. Sonra serbest bırakıldı ama altı ay sonra tekrar tutuklanacak. Darbeyi "Allah'ın bir lütfü" olarak görüp, yaklaşık iki yıldır ülkeyi OHAL'le yönetenler binlerce kamu emekçisinin işine son verdiler. Uzun süredir sokaklarda hakkını arayan kamu emekçilerine dönük saldırılar ve baskılar artarak sürüyor.

Ama unutmamak gerekir ki patronların ve uşaklarının çürümüş, her tarafından pislik saçan düzenleri er ya da geç yıkılacaktır. Tüm bu baskılara ve zorbalığa rağmen sokaklarda işçiler, emekçiler, gençler, öğrenciler gelecekleri için direniyor, haklarını arıyor, sokakları terk etmiyorlar.

Burada tüm sorumluluk biz işçi ve emekçilerdedir. Bizler sokağa çıkmadan, bizleri sömürüye mahkûm eden patronlar düzenine karşı mücadeleyi büyütmeden bu düzen son bulmayacaktır. Şimdi mücadeleyi büyütme günüdür. Artan baskılar bizleri yıldırma malıdır. Dirençle örgütlü mücadeleyi büyütmeliyiz.

ÇERKEZKÖY ARÇELİK'TEN BİR İŞÇİ

DGB ve DLB üç fidanı mezarları başında andı



Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB), katledilişlerinin 46. yılında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı mezarları başında andı.

DGB ve DLB'liler "68'in 50. yılında devrim yürüyüşümüz Denizlerle sürüyor!" pankartı arkasında, flamalarıyla saat 11.00'de Karşıyaka Mezarlığı 2 Nolu kapıda bir araya geldi. BDSP'nin de kızıl flamalarıyla DGB ve DLB'lilerin ardında yer aldığı kortej, ajitasyon ve sloganlarla yürüyüşe başladı. DGB ve DLB'liler saat 12.00'de gerçekleştirecekleri anma programının saatini beklerken devrimci marşlar, sloganlar, ajitasyon konuşmalarıyla, bir yandan da dağıttıkları bildirilerle Denizlerin mezarını ziyarete gelenlere seslendiler.

Bekleyiş sürerken yapılan ajitasyon konuşmalarında, inandıkları dava uğruna tereddütsüzce ölüme yürüyen '68'in devrimci önderlerinin bıraktığı mücadeleye sahip çıkma çağrısıyla şu vurgulara yer verildi: "68 hareketinin 50., Denizlerin katledilişlerinin 46. yılındayız. Onlar mücadele ettikleri davaları için idam sehpasını tekmelediler. Bizler, bugün onları anmak ve unutturmamak için buradayız. Aradan 50 yıl geçti fakat onların mücadelesi halen güncelliğini koruyor. Bizler onların davasını devraldık ve sizi de bu davaya omuz vermeye, onları unutturmamaya çağırıyoruz. Dünyamızı yıkıma

sürükleyen barbarlığa karşı Denizlerden devraldığımız miras ile mücadele bayrağını büyütüyoruz. Sessizliğe çılgılık, karanlığa ışık, emperyalizme karşı Deniz oluyoruz. Dünyamızı büyük bir yıkıma sürükleyen emperyalist saldırganlığa karşı, sermaye devletinin günbegün tırmandırdığı faşist baskı ve zorbalığa karşı, haramilerin saltanatını kalıcılaştırmak için dizginlerinden boşaltılan gericiliğe karşı, Denizlerin yolunda kavgayı büyütüyoruz. Onlar bizlere devrimci dayanışmayı ve siper yoldaşlığını miras bırakanlardır. Devrimci dayanışma uğruna Deniz, Yusuf ve Hüseyin için Kızıldere'de ölümsüzlüğe yürüyen Mahir Çayan ve siper yoldaşlarını unutmadık!"

Saat 12.00'ye gelirken sloganlarla Denizlerin mezarına doğru yürüyüşe geçen DGB ve DLB'liler Deniz'in mezarı başında anma programlarını gerçekleştirdiler. Anma; Denizler şahsında devrim davasında ölümsüzleşenler için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından DGB ve DLB adına bir konuşma yapıldı. Denizlerin idam edilmişlerinin 46. yılı olduğu hatırlatılarak başlayan konuşma, "Buraya sadece onları anmaya gelmedik, onların matemini tutmaya gelmedik" denilerek şöyle devam etti: "Burada gördüğümüz mezarda bir tarih yatıyor. Bu tarih bizim tarihimiz, bu tarih emperyalizme karşı, 6. Filo'ya karşı taş fırlatan,

yüreklere ortaya koyanların tarihi, bu tarih ODTÜ'de Vietnam kasabı Komer'in arabasını ateşe verenlerin tarihi, bu tarih Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin, Mazlumların tarihi. Bizim tarihimiz bizlere sesleniyor ve diyor ki 'Bugün emperyalizme karşı, onların işbirlikçilerine ve düzenlerine karşı ayağa kalkın!'"

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin idam ettiği, katlettiği, faşist baskı ve devlet terörünü eksik etmediğine değinilen konuşmada şu vurgu yapıldı: "Ama bizlerde Denizlerin cüreti var. Bizlerde Mahirlerin fedakârlığı var. Bizlerde İbrahimlerin ser verip sır vermemesi var. Bizler bu tarihin insanlarıyız ve bugün AKP gericiliği bir yok oluşu gösteriyor. Diyor ki biat edin, diyor ki bana tamah edin, el açın, diyor ki sadakayla geçinin. Bizler tarihimizden aldığımız güçle diyoruz ki biat etmeyeceğiz."

DGB ve DLB adına yapılan konuşmanın ardından kısa bir müzik ve şiir dinletisi sunularak anma sonlandırıldı.

Sonrasında, Denizlerin idamını engellemek uğruna Kızıldere'de ölümsüzleşen devrimcileri anmak için, tekrar kortej oluşturularak Mahir Çayan'ın mezarına slogan ve marşlarla yürüyüş gerçekleştirildi. Mahir'in mezarı başında yapılan konuşma ve hep bir ağızdan söylenen Kızıldere türküsünün ardından anma programı sonlandırıldı.

DGB Çorlu'da '68'i tartıştı

6 Mayıs günü Çorlu'da, Mayıs şehitleri ile '68 hareketinin tarihi ve günümüzdeki yansımaları üzerine panel-forum yapıldı.

Etkinliğe Mayıs şehitleri için saygı duruşuyla başlandı. Açılış konuşması yapıldı ve bu konuşmadan sonra iki bölümden oluşan panelin birinci bölümünde sunumlar yapıldı. '60-'80 arası Türkiye'deki gençlik hareketi incelendi. Bu bölümde gençliğin reformizme sığmayıp onu tecrit ettiği, o dönemdeki proletarya partisi ek-

sikliği, gençliğin her ne kadar reformizmden sıyrılmış olsa da hâlâ bazı konularda etkilerinden kurtulamayıp gibi konular tartışıldı.

Oturumun ikinci kısmında ise günümüz gençliğinin sorunları üzerinde konuşuldu. Konuşmada gençliğin ne yapması, nasıl yapması gerektiği gibi sorulara yanıt arandı. Gençlik mücadelesinin sınıfsal bakıştan ayrı olarak incelenemeyeceği, önemli bir potansiyel taşıya da devrim mücadelesinde tek başına ve ayrı ol-

rak ilerleme kat etmesinin çok zor olacağı üzerine tartışmalar yapıldı. Gençliğin şu anki atıl durumundan kurtulması gerektiği belirtildi. '68 hareketinin ışığında, hedefin her zaman düzene karşı devrim olması gerektiği, reformizmin düzen sınırları içinde çözüm arayışlarının Türkiye'deki devrim mücadelesini ve devrimci mirası ilerletmek değil tam tersine geri letmek olacağı, gençliğin dinamik gücünün farklı kanallarda yok olmasına sebep olacağı üzerinde duruldu.



Mamak ve Sefaköy'de Denizler anması

Sınıf devrimcileri Ankara'da Mamak ve İstanbul'da Sefaköy'de gerçekleştirdikleri etkinliklerle 6 Mayıs 1972 tarihinde idam edilen devrimci önderler Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı andılar.

MAMAK

İşçi Kültür Evi 5 Mayıs günü, ölümünün 46. yıldönümünde Denizleri andı.

Etkinlik saat 19.00'da devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından '71 devrimci kopuşunun ortaya çıkış koşullarının anlatıldığı bir sunum yapıldı. Sunumun ardından dönem üzerine sohbet edildi. Denizlerin devrimci kişiliği üzerinden tartışmalar yürütüldü.

Sonrasında, onları anmanın mücadelenin güncel ihtiyaçlarına yanıt vermekle olabileceği ve devrimciliğin sınıf zemininde olması gerektiği üzerinde tartışmalar yapıldı.

Sohbetin ardından şiir ve müzik dinletisine geçildi. Etkinlik Çav Bella marşı ile sonlandırıldı.

SEFAKÖY

6 Mayıs günü İşçilerin Birliği Derneği'nde gerçekleştirilen anma programı Türkiye devrimci gençlik hareketi tarihini anlatan sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyon gösteriminin ardından '71 devrimci kopuşu ve Denizlerin devrimci kimliklerinin ele alındığı konuşmada, Denizlerin mirasına sahip çıkmanın, devrimci mirası daha da ileriye taşımakla mümkün olacağı vurgulandı.

Konuşmanın ardından forum kısmına geçildi. Forumda, üniversiteleri bölme politikalarıyla sermaye devletinin Denizlerin mirasını tamamen bitirmeye çalıştığı, üniversiteleri sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendirirken düşünmeyen, sorgulamayan gençlik yaratma hedefi ile hareket ettikleri söylendi. Forumda, 24 Haziran seçimleri ve devrimci tutum üzerine de tartışıldı.

Bazen Şerif oldun, bazen Mahzuni

16 yıldır yeryüzü büyük bir halk ozanı olmadan güneşin etrafında dönüyor. Bu sistem toplumu öyle bir kültür ile yetiştiriyor ki sadece tüketen, ürettiği kadarı ile de sermayeyi büyüten bir toplum yaratıyor. Oysa ki bundan 16 yıl önce 17 Mayıs'ta üretmeyi bir yaşam felsefesi haline getirmiş büyük bir halk ozanı, Mahzuni Şerif yeryüzünü terk etti...

Asıl adı Şerif Cırık olan Mahzuni Şerif 1940 yılında Maraş-Afşin'in Berçenek Köyü'nde doğdu. Küçük yaşlarda dini eğitim de alan Şerif, askeri okullarda okudu. Fakat muhalif karakteri dolayısıyla askeri okuldan atılan Şerif asker olmaya uyum sağlayamayacağını kendisi zaten seziniyordu. Müziğe büyük ilgisi olmasından dolayı asker olma konusunda ihtiyatlıydı ve zaten sistem de onun isteğini yerine getirmişti. Halk şiirine gönül veren ve konuşma dilini şiirleştiren Aşık Mahzuni, 400'e yakın plak, 50 kaset yayınlamış, 9 adet kitap yazmıştı. İleride böylesi bir üretime imza atacak bir ozandan da emir komuta ile yaşamını sürdüren bir asker olması çok beklenemezdi, ki olmadı. O, savaşı farklı silahlarla yürüttü.

Şiir yazmak Şerif için bir deklare biçimi, bir kendini ifade ediş biçimiydi. Halk ozanlığı yaşamı boyunca sayısız konu üzerine yazan büyük ozan üretkenliği ile öne çıktı. Yaşadığı toplumun değer yargılarını, sınıf çelişkilerini, yaşadığı bölgenin coğrafik yapısını, halkın sevinçlerini, üzüntülerini, kavgalarını, sevdalarını, yoksulluklarını, korkularını ve savaşlarını konu alarak üretimlerde bulundu. Bu üretimler için Şah Hatayi, Pir Sultan Abdal, Kul Himmet, Kaygusuz Abdal, Nesimi, Yunus Emre, Aşık Veysel gibi kimliklerden de esinlendi. Kendi halkının yukarıda saydığımız değer yargılarını kendine



göre yorumlayıp evrenselleştirdi ve bu evrensellik onu günümüze taşıdı.

Yukarıda saydığımız kültürel öğelerin her biri hakkında üretimlerde bulunabilmesi, bu konularda kalemini ve dilini çok rahat oynatabilmesi ve -birçok halk ozanında olduğu gibi- kendi yazdığı yüzlerce-binlerce eseri ezbere biliyor olması onun halkın bir özeti olduğunu gösterirken, halkına yabancı olmadığını da yansıtan bir karakterdi. Zaten halk ozanlarının en karakteristik özelliği de budur. Birçok "sanatçı" topluma üstten bakarken halk ozanlığı halkın bir minyatürü olagelmıştır. Böylesi değerler ise yapısı gereği toplumun sorunlarının aynası olmuştur.

Bugün içinden geçtiğimiz süreçte "sanatçı" takımı iktidarın önünde diz çökmüş durumdadır. Birçoğu saray soytarısı halinde geldi. Ki bu onların kendi bağımsız kimliklerinin de kalmadığı, sarayın politikalarının dışına çıkamayacakları anlamına geliyor. Kimisi için belki biraz daha para kazanmak uğruna, kimisi için koltuk kapmak uğruna... Sonuçta toplumun sorunları gibi bir tartışma hiçbirisi açısından

yok. Ki bu sözde sanatçılar toplumun ezilen emekçi kesimlerinin bir parçası da değiller. Her biri burjuva saflarında yer alıyor.

Fakat Mahzuni Şerif ve nice halk ozanı şahsında gördüğümüz, iktidarı ve politikaları kendi ozanca dilleri ile eleştiren ve bu eleştiriler ile beraber bedel de ödeyen kimliklerdir. Nitekim birçoğu bu dünyadan yoksulluklar içerisinde ayrılmıştır.

Özelde Mahzuni Şerif üzerinden bahsedecek olursak, Şerif '50'li yıllarda sazını eline almış ve toplumun sorunlarını dile getirmeye başlamıştır. '50'li-'60'lı yıllarda Türkiye toplumu kırlardan şehirlere göç etmeye başlamış, sanayileşme ile de beraber toplum çapında bir aydınlanma süreci baş göstermiştir. O dönem toplumun çok çeşitli kesimleri hem okuma yazma konusunda, hem politik konularda, hem sınıfsal olarak bir adım ileri gitmiştir. Bu dönemin halk ozanları da toplumdaki aydınlanma ile beraber bilinç olarak ileri çıkmıştır. O dönem Mahzuni Şerif Türkiye İşçi Partisi'nin kurucuları ile

tanışmış ve onlardan yardım görmüştür. Çeşitli ozan derneklerinin kuruluşunda yer almıştır. Tabii yönetenlere karşı yaptığı eleştiriler karşısında birçok baskı görmüştür. Tutuklanmalar, işkenceler hiç eksik olmamıştır. Bu baskılar karşısında dilini ve mızrabını hiç durdurmamıştır.

"Bizim toprak toprak olduktan beri bunun gibi daha arsız gelmedi bu kadar sap yiyip saman bırakan ağzı çirkin yüzü nursuz gelmedi"

Mahzuni Şerif, yönetimi eleştiren bu tarzda onlarca eser dile getirdi. Geçmiş ile geleceğin bağına kuran, her dönemin iktidarının eleştirisine uyacak tarzda evrensel içerikli yapıtlar üretti.

Eleştirel bakışı elden bırakmayan Mahzuni, elbette kimi eleştirilerin de muhattabıdır. Birçok halk ozanında olduğu gibi Mahzuni'nin de devrimci akımlarla ilişkilerini sınırlı tutan bir ozan olduğunu görüyoruz. Böylesi bir tercih, politik tutumda da kendi sonuçlarını yaratmıştır. Kimi eserlerinde burjuva iktidarının söylemlerinden etkilenmenin ürünü anti-komünist içeriklerle karşılaşılabilir. Ya da Kürt halkına dönük saldırılar karşısında kimi durumlarda "milli hassasiyet"leri içeren söylemlerde bulunabilmiştir. Fakat sanatçının toplumdan etkilenme durumunu göze aldığımızda Mahzuni'nin örgütsüzlüğü ve toplumsal mücadelenin geri olduğu dönemlerde böylesi tutumlar almış olması bir yere kadar anlaşılır bir durumdur. Günümüzde "sanatçılar" bırakalım geri bir söylemde bulunmayı, -yukarıda belirttiğimiz gibi- sarayın malzemesi durumuna gelmişlerdir. Oysa ki Mahzuni iktidarlara yönelik her zaman eleştirel bir tutum izlemiştir. Yani halk ozanlığının gereğini yerine getirmiştir. Bu yönü ile sahiplenilmesi, ileri yönleri öne çıkarılması gereken çağdaş bir ozandır.

Bursa'da Karl Marx söyleşisi

Proletaryanın büyük öğretmeni ve bilimsel sosyalizmin kurucusu Karl Marx, doğumunun 200. yılında anıldı. Bursa'da sınıf devrimcileri gerçekleştirdiği söyleşi, Marx'ın yaşamı temel tarihsel kesitleriyle özetlenerek, Marksizm'in 3 temel kaynağının vurgulanması ile devam etti.

Marksist dünya görüşünün temelleri üzerine vurguların yapıldığı söyleşide, Marksizm'in devrimci yönteminin, doğanın, toplumların, hayatın sorunlarına yanıt bulmada rehber olduğu vurgulandı. Aynı zamanda ortaya konulan marksist öğretisi kapsamında, kapitaliz-

min işleyiş yasalarının tanımlandığı ve çıkış yolunun da ortaya konulduğu ifade edilirken, sınıf mücadelesinin önemi ve temel toplumsal gücün işçi sınıfı olduğu vurgulandı.

Marx'ın sadece bir düşünür değil, işçi sınıfının siyasal mücadelesinde oynadığı rolle aynı zamanda bir devrimci olduğu vurgulanırken, Marx'ın yaşamından kesitlerle devrimci pratiği özetlendi.

İşçilerin Marksizm'i öğrenmelerinin önemine ve neden Marksist olmaları gerektiğine dair vurguların yapıldığı söyleşi, güncel tartışmalarla devam etti.

Metal Fırtına'dan örneklerin verildiği tartışmalarda, işçi sınıfının Marksizm silahına sarıldığında yolunu şaşırmayacağı ve savrulmayacağı ifade edildi.

Solun tablosunun ve Marksizm'le ilişkisinin de vurgulandığı söyleşide, Marksizm'in temel özü olarak işçi sınıfının temel toplumsal güç olarak ele alınmadığında Marksizm'den kopulacağı ifade edildi. Söyleşi, Marksizm'in döneme incelenmesi ihtiyacının yanı sıra, işçilerin Marksizm öğretisi temelinde eğitilmesinin vurgulanması ile son buldu.

SOMA KATLIAMI

Unutmayacağız!

**İşçi katillerinden
hesap sormak için
mücadeleye!**